

HARLEQUIN®

октомври '95

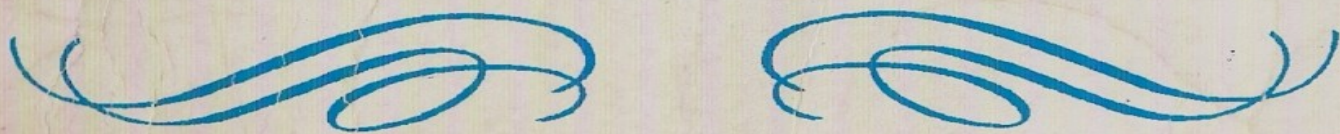
Романс®

146

СРЕЩУ ВЯТЪРА

Пени ДЖОРДАН

ПЕНИ ДЖОРДАН СРЕЩУ ВЯТЪРА

Превод: Джулиана Дукова

chitanka.info

Попаднала в безизходица в развихрилата се снежна буря, Емили Блекло е принудена да приеме помощта на привлекателен непознат. Ала ето че тази нощ се оказва твърде съдбоносна за нея. Спомените за споделената с Мат Слейтър страст я преследват безмилостно през последвалите дни и месеци...

И когато отново среща мъжа, Емили осъзнава, че ѝ е трудно да го отблъсне...

ПЪРВА ГЛАВА

Емили се намръщи, когато снежната вихрушка започна застрашително да се сгъстява, защото опитът на човек, прекарал живота си по тези гранични хълмове, ѝ подсказа, че скоро ще се разрази страховита виелица.

Тя не беше глупава — не беше и градско дете, чиито единствени впечатления от смъртоносната опасност на снежните бури по хълмовете идваха от новините по телевизията.

Може би трябваше да отложи тръгването, но вече се бе задържала при родителите си два дни повече, отколкото възнамеряваше, а както им бе обяснила, чичо Джон беше стигнал до критичен момент в книгата си и нямаше търпение да продължи своята работа, така че Емили не можеше да удължи престоя си.

Тя забеляза как родителите ѝ си размениха по един кисел изненадан поглед, и макар да си мислеше, че отдавна се е научила да се приема такава, каквато е, прониза я остра болка, която ѝ напомни детските години.

Вероятно стана така, защото и Грейси си бе у дома. Грейси, четири години по-млада от нея, красива, амбициозна, самоуверена, любимка на всички, които я познаваха, а сега — сгодена за високия и очевидно изгубил ума си по нея австралиец, когото бе довела със себе си вкъщи.

Емили съзнаваше, че обърква родителите си, можеше да си представи как те се питат от къде ли се е взело това тяхно по-голямо дете, тихо, вгълбено в себе си, прилично на сериозно мъничко кафяво птиче — а ниският ѝ ръст съвсем се набиваше в очи сред високите, прилични на скандинавци, руси представители на цялото им семейство.

Тя се различаваше и по други неща. Бе зачената при един поход на родителите ѝ в Андите. Въпреки че домът им се намираше тук, на хълмовете, те бяха храбри пътешественици, винаги на път из най-отдалечените точки на земното кълбо. Баща ѝ пишеше интересни и

духовити пътеписи, прекрасно илюстрирани от майка ѝ. Грейси също беше пътешественичка, която обожаваше далечните места.

Емили обаче бе различна — тя мразеше да пътува, а още повече ненавиждаше авантюрите. Беше тиха домоседка. Съзнаваше, че озадачава, а понякога и разочарова родителите си. Знаеше, че я обичат, но тази любов не им помагаше да я разбират.

След завършването на университета те пламенно я увещаваха да предприеме околосветско пътешествие за една година, а когато тя категорично отказа, заприличаха на две обидени деца.

Бяха истински учудени, когато разбраха, че тя ще работи при чичото на баща си — учен, посветил живота си на тайните на египетската цивилизация. Да се погребе в затънтеното място до Оксфорд, където чичо Джон завеждаше катедрата по древни цивилизации в един колеж! Още тогава те не можеха да си обяснят решението ѝ, а сега, четири години по-късно, тя бе убедена, че все по-малко я разбират.

Някога я болеше при мисълта, че родителите ѝ я пренебрегват като глупава и скучна, защото тя всъщност си имаше своите мечти и надежди... Мечти и надежди, твърде различни от тези на родителите и сестра ѝ. За разлика от тях, тя не притежаваше страстта към пътешествията, нито жаждата да разглежда нови и непознати места — не, мечтите ѝ нямаха такива хоризонти. Тя копнееше по малкия, интимен свят на домашното щастие — къща, съпруг, деца — любов, която да бъде споделена.

Твърде старомодни мечти, които се страхуваше да изрече на глас, защото усещаше, че няма да бъдат разбрани дори от собствените ѝ родители. Някога вярваше, че могат да бъдат осъществени.

Беше се запознала с Джери в университета и тогава, за пръв път в живота си успя да преодолее липсата на самоувереност... както и чувството, че такава, каквато е, разочарова и родителите, и себе си. С Джери се усещаше различна — самоуверена, привлекателна, интересна. Той я бе ухаждал пламенно, но достатъчно внимателно, за да не я уплаши.

Но после, точно когато щастливо бе започнала да мечтае за годещи пръстени и сватба, дойде ред на жестоката истина. Джери изобщо не я беше обичал. Тя се оказа жертва на отвратителна и грозна мъжка шега.

Това се случи седмица след като беше ходила при родителите си. Джери ѝ се обади в понеделник. Дойде да я види и започна така страстно да я целува, че тя малко се стресна.

Досега не бе имала интимни отношения с мъж, обожаваше Джери, но неговата опитност подчертаваше несръчността ѝ и я караше да се колебае и да не разрешава на чувствата си да надделеят над бариерата, която сама си беше поставила.

Обикновено така внимателен и търпелив с нея, този път Джери избухна. Какво иска, да остане цял живот девственица ли, злъчно я попита той. Преди тя да успее да продума, той продължи жестоко да ѝ обяснява как е имала късмет, че е бил подготвен за пълното ѝ невежество в това отношение, за невъзможността ѝ да го развълнува и за абсолютната липса на всякакво умение да изглежда желана.

Никога не го бе виждала така ядосан и сега се сви под удара на неовладения му гняв, лицето ѝ преbledня и се изопна, докато невярващо слушаше неговите думи.

Мълчанието ѝ само го вбеси още повече.

— Я се виж — присмя се той. — Наистина ли допускаше, че мога да те пожелая? Наистина ли си въобразяваше, че ще си направя целия този труд само за да завлека безчувственото ти тяло в леглото? Как ли пък не...

Тогава той млъкна, осъзнал, че е отишъл твърде далеч, но вече беше късно. С чувството, че целият свят се разпада пред очите ѝ, Емили се насили да приеме истината и да настоява да узнае какво точно има предвид той.

Докато наблюдаваше колебанието му и осъзнаваше болката, която ѝ причиняваха лъжите му, тя съзнателно не го спря, а тихо попита:

— Ако те предупредя, че никога не можем да станем по-близки, това дали ще ти помогне да ми кажеш истината?

Преди миг бе помислила, че той не владее гнева си, но чак сега осъзна и своята грешка. Думите, които той изрече, и неговата злост би трябвало да я ужасят, но тя успя да превъзмогне това чувство и да намери временно убежище в едно малко кътче на своя разум, което я предпази от присмеха, изливащ се върху ѝ, когато Джери ѝ заразказва, че единствената причина да започне да я ухажда, е предизвикателството, отправено от няколко приятели сред студентите,

отгатнали нейната неопитност и обзаложили се дали ще успее да я вкара в леглото. При успех той би прибрал и прилична сума.

Това, което най-силно я потресе, беше и пълната липса на срам от негова страна, когато ѝ признаваше всичко. Дори обвиняваше самата нея. Да, тя наистина беше сгрешила, но не с отказа си да му отдаде тялото си, а с мисълта, че той наистина я е обичал.

Тогава го видя в различна светлина и се намрази заради пошлия вид на човека, в когото така глупаво се беше влюбила. Всъщност обичта ѝ бе насочена към мъжа, създаден от собствените ѝ мечти и въображение, а после приел чертите на Джери. Истинският Джери нямаше нищо общо с този образ.

Тя беше получила тежък и болезнен урок и се беше заклела пред себе си, докато тихо се осведомяваше за евентуалната му печалба при успех, че вече никога не ще повтори тази глупава грешка. А когато той неохотно ѝ отговори, тя вписа сумата в един чек и му го подаде.

Родителите ѝ бяха щедри и тя винаги разполагаше с достатъчно пари. Нямаше много неща, за които би желала да спестява. Не се интересуваше и от мода, както повечето момичета. Мрачно се усмихна, като си каза наум, че може би е единственото момиче в колежа, чиито дрехи приличаха на ученическа униформа — спретнати вълнени джемпъри и груби обувки. Обличаше се така, че да ѝ бъде удобно и да не привлича вниманието.

Джери взе чека, изруга, че не е по-малко от това, което Емили му дължи, и подигравателно добави, че ако тя промени решението си и пожелае да се освободи от своята девственост, срещу известна сума би предложил услугите си.

— В края на краищата — изсмя се той, — какъв е смисълът да я пазиш... освен ако не си решила да ставаш монахиня...

Ще плача после, каменно си рече тя, докато го гледаше как заминава. По-късно щеше да оплаква разбитите си илюзии, защото по-важното сега бе да събере това, което беше останало от личността ѝ, от Емили Франсин Блекло, за да може отново да се превърне в човешко същество, а не робот, комуто е отнета способността да разсъждава и да чувства.

И тя успя някак, вероятно благодарение на таен резерв сили, за които не бе и подозирала, че притежава, справи се и с любопитните погледи около себе си.

Това беше последната ѝ учебна година, но вместо да очаква с надежда бъдещето, тя просто се опитваше да понася всеки изминал ден, доколкото можеше. Точно тогава дойде писмо от майка ѝ, което съобщаваше новината, че чичо Джон най-после ще започне книгата, която отдавна се канеше да напише. Нужен му бе всеотдаен и търпелив помощник-изследовател, споменаваше майка ѝ, и Емили осъзна, че е намерила къде да се скрие от света, станал толкова чужд и болезнен за нея. Не точно манастир, помисли тя и горчиво се усмихна — тази горчивина се бе появила отскоро и бе заместила обичайната ѝ стеснителност.

Ако родителите ѝ не бяха така заети с предстоящото си пътешествие в Мексико... Ако сестра ѝ не бе решила да си вземе една година почивка преди университета и да замине за Австралия... Ако самата тя имаше близка приятелка, която да се намеси, все някой може би щеше да я спре и да я принуди да погледне действителността в очите, вместо да бяга от нея. Но съдбата бе предопределила друго и по времето, когато родителите ѝ се върнаха от Мексико, тя вече се бе дипломирала и работеше при чичо Джон от три месеца.

Въпреки почти отшелническият живот, който водеше в порутената къща на няколко километра от университетското градче, Емили лесно се приспособи към новата среда. Приятно ѝ бе да работи за чичо Джон и имаше търпението да му помага да разшифрова бележките, които беше водил повече от двайсет години в подготовка за книгата — мечта на живота му.

Макар никой от двамата да не го разбираше, Емили беше ръката и умът, привели старите факти, неразгадани от учените, в работен ръкопис на книгата, приятно изненадала със стила си издателите на Джон Блекло. Издателството бе фирма със стари традиции със седалище в университетското градче и собствениците умееха умело да се справят с понякога ексцентричните бъдещи творци.

Питър Кавендиш, праправнук на основателя на издателството, бе предизвикал удивление измежду по-възрастните си роднини, когато развълнувано сподели, че най-после е прочел ръкопис, който е събудил у него желание да изследва по-подробно поставения проблем.

Питър Кавендиш бе трийсетгодишен, неженен, а според чичовците и дядо му — твърде лекомислен що се отнася до работата на тяхното издателство. Питър тайно бе доверил на майка си и

сестрите си, че с цената на всичко би желал да изведе подобаващо издателството в двайсет и първи век.

— И мисля, че намерих подходящата книга...

Нито Емили, нито чичо Джон се досещаха за намеренията му; книгата бе в съвсем ранен стадий и семейството предпазливо опитваше да разбере дали старецът ще успее да напише повече от шест глави, преди да поеме задължението да я доведе докрай.

Емили шофираше внимателно, виещият вятър блъскаше колата, дебел сняг бързо затрупваше пътя, а младата жена съжаляваше, че не пренебрегна молбите на Грейси да поостане, да се запознае по-отблизо с Травис, австралийския годеник. Твърде чувствителна към мнението на другите, Емили усети, че ако не остане, семейството ѝ може да реши, че завижда на щастието на Грейси.

Веднъж бе дочула как майка ѝ споделя с баща ѝ, че тя е много подходяща за брак със също така кротък и мълчалив мъж, с когото биха водили спокоен живот в предградията и биха отгледали обичайните за средното семейство две деца. Думите я засегнаха дълбоко, тъй като тя бе все още момиче на прага на женствеността, което мечтае за любимия като за герой, излязъл от романите на Уолтър Скот или от романтичните истории за рицари, любим, който би открил чувствителната ѝ душа под скромната външност и би я ценил и обожавал...

Сега тя по-добре разбираше, макар да ѝ се струваше глупаво да го признава, че ако не може да стигне звездите и да преживее силните чувства на голямата любов, поне не би се измъчвала и би приела онзи вид връзка, за която говореше майка ѝ.

И така, тя остана, усмихваше се на Грейси и бъдещия ѝ съпруг, като се опитваше да скрие истинските си чувства, докато Травис изумено местеше поглед от високите руси и блестящи родители към дребничкото мургаво създание, сестра на също тъй русата му и блестяща годеница.

А на другия ден бе навалял достатъчно сняг, който накара Грейси да настоява да извадят старата шейна и да се пързаят по заснежения хълм зад къщата. Емили с нежелание се остави да я завлекат с тях. За лош късмет падна, нарани се и се измокри до кости.

Още по-неприятното беше, че не носеше друга пола, защото бе възнамерявала да остане само два дни и сега пътуваше, облечена с

някакъв розов блузон, който би стоял добре на Грейси, но изглеждаше отвратително на нея самата, а което бе по-лошо — отпред се мъдреше съмнителен надпис, изписан с петсантиметрови букви през гърдите.

За да пригоди нещо подходящо за него, Грейси бе предложила джинси, пренебрегвайки възраженията на Емили, че са твърде тесни и дълги. Набързо ги беше скъсила и за Емили не остана друго, освен да ги навлече вместо мокрите си дрехи.

Бе приела и подаръка на Травис — огромен шарен пуловер, който би бил по-подходящ за някоя висока и самоуверена жена като сестра ѝ с тези ярки, набиващи се на очи, цветове.

Всъщност единственото лично нейно нещо в облеклото ѝ бяха ниските обувки, които нямаше да ѝ бъдат особено полезни в застрашително натрупващия сняг.

Тя умишлено избра да пътува до Оксфорд встрани от магистралата, за да избегне движението. Баща ѝ, който винаги слушаше прогнозите, я бе предупредил, че се очаква обилен снеговалеж. Както и да е, нямаше място за паника. Бърз поглед в огледалцето за обратно виждане ѝ показва, че вече е отишла твърде далеч, за да се връща — след около половин час щеше да прехвърли височината и да се отправи надолу към селцето Тракстън, а ако завие, ще трябва да пътува повече от час, докато стигне до най-близкия град.

Тя се намръщи, усетила, че гумите започват да поднасят и намали скоростта, благодарна, че Луиз, домашната помощница на майка ѝ, настоя да ѝ сложи голям термос с кафе и няколко сандвича. В сака си носеше нова книга и одеялото, което винаги вземаше със себе си, за да го подпъхва около коленете на чичо Джон. Той страдаше от артрит и се нуждаеше от повече топлина.

Щеше да оцелее, ако ѝ се наложеше да прекара нощта в колата. Нямаше да е приятно, разбира се, но не биваше да рискува, като излезе навън да търси помощ. А и едва ли щеше да намери кой да ѝ помогне. Хълмовете бяха пусти и ненаселени и беше твърде късно да се упреква, че не е избрала по-оживен маршрут.

Смрачаваше се, но снегът проблясваше с белотата си, очите започнаха да я болят от взиране, а колата затъваше и поднасяше... Тя опита да си спомни дали наблизко няма отбивка, където би било по-разумно да спре и да не рискува да продължи пътуването си.

Откакто заваля снегът, не беше срещала други коли. Скоро вятърът щеше да го навее и може би да затрупа колата... Тя прехапа устни, като си повтаряше, че паниката няма да помогне и точно тогава колата поднесе, излезе от пътя и потъна в дълбоката, пълна със сняг канавка.

Емили си удари главата от рязкото спиране, а предпазният колан болезнено я дръпна назад. Докато го разхлабваше и отваряше вратата, тя с благодарност установи, че не се е наранила опасно.

Измъкна се навън и един поглед бе достатъчен, за да разбере, че единственият начин да извади колата от канавката бе, ако я повдигне. Нямахше да може да стори това дори с лопатата, която носеше в багажника.

Хапейки устни от раздразнение, тя осъзна, че няма изход. Трябваше да прекара нощта в колата и да се надява до сутринта снегът да се стопи или да ѝ се удаде възможност да помоли друг шофьор за помощ.

Тъкмо щеше да седне обратно в колата, когато сякаш по чудо дочу звука на приближаващ автомобил. Инстинктивно излезе на пътя да привлече вниманието на шофьора, като твърде късно осъзна, че и той би могъл да закъса като нея.

Шофьорът на очукания джип, който се показва от завоя, очевидно помисли същото, защото яростно я изгледа и измърмори нещо далеч не ласкателно по неин адрес, но все пак спря. Тя не бе сигурна дали се зарадва, когато го видя да излиза от автомобила. Той беше огромен, висок, с широки рамене, лицето му бе скрито от рошава черна коса и също толкова непривлекателна брада.

Докато той приближаваше към нея, Емили усети намръщения му поглед върху себе си. Мъжът спря начумерено на крачка от нея, бръсна снега от лицето си и тя забеляза твърдата длан, прорязана от белези, която издаваше полска работа, и се почуди дали пък не е някой местен фермер.

— Какво, по дяволите, се опитваш да направиш? Да убиеш и двама ни? — Острите думи не бяха изречени с местния акцент, но Емили не можа да разпознае и никакво определено наречие. — Хлапета, всички сте еднакви — продължи той, все още намръщен. — Нямате и капка мозък...

Емили го зяпна. Дали си даваше сметка за годините ѝ? Въпреки мрачния си вид, той самият едва ли бе на много повече от трийсет, които спрямо нейните двайсет и шест не бяха толкова много, за да провокират това отношение.

— Но, моля ви... — започна тя, а той веднага я прекъсна:

— Не разбираш ли колко лесно ще замръзнеш до смърт тук? Я се виж, облечена си като за дискотека. Даваш ли си сметка какво причиняват на планинските спасителни служби идиоти като теб? И без това по тези хълмове спасителите са най-вече доброволци, които и така са притиснати от липсата на време и рискуват живота си за ненормалници като теб, които нямат капка разум и тръгват на път, когато човек и нос си не трябва да подава навън...

Емили го слушаше с нарастващо възмущение. За каква я мислеше той? Отговорът беше съвсем лесен. Вземаше я за безотговорна тийнейджърка. Вярно, че беше облечена като за дискотека. Тя премигна и си спомни за собственото си нежелание да приеме предложените от Грейси дрехи, после се запита как ли би реагирал този мъж на шарения пуловер от Травис и се зарадва, че няма възможността да си отговори.

Колкото до забележките за спасителните служби — собственият ѝ баща бе един от тези доброволци и тя много добре знаеше пред какви рискове са изправени.

Преди да успее да обясни, мъжът отново заговори, ръкомахайки към колата ѝ с явна неприязън:

— Няма никакъв шанс да се изтегли без помощ. Заслужаваш да те оставя тук, за да разбереш какво се случва на идиоти като теб, когато пренебрегват предупрежденията на по-разумните от тях и тръгват да шофират в такава буря, но съжалявам хората, които ще те намерят, заради тревогите, дето ще си навлекат, а понеже ти очевидно си твърдоглава и неразумна, не мога и да те посъветвам да стоиш вътре в колата, затова по-добре да те откарам.

За свое учудване Емили осъзна, че скърца със зъби. Винаги се беше смятала за уравновесен човек, бе запазила присъствие на духа дори пред жестокия Джери — е, поне външно — но сега разбираше, че всъщност не се познава, а и би била много удовлетворена да хвърли обратно в лицето на непознатия грубото му предложение за помощ.

Все пак разумът надделя. Нямаше желание да прекара нощта в колата... а и ако бурята така се усилваше, всичко можеше да се проточи с дни.

Тя преглътна яда си и изрече възможно най-хладно:

— Ей сега ще извадя багажа си от колата.

Той насмешливо процеди зад гърба ѝ:

— Боже, какви са жените... Никъде не тръгват, без да помъкнат половин тон грим...

Грим... Напуши я смях. Целият ѝ арсенал се състоеше от крем, пудра, бледорозово червило, спирала и леки сенки, и то само заради настояванията на майка ѝ и Грейси и упрека им, че не се грижи достатъчно за външния си вид. Не, това, което ѝ трябваше от колата, бе топлината на пуловера на Травис, одеялото, термоса с кафе и сандвичите, приготвени от Луиз.

Тя си проправяше път през дълбокия сняг, успял да натрупа, докато бе стояла на пътя. Отметна косата си, а лицето ѝ се сви в гримаса. Толкова бе заета с работата си за чичо Джон, че дори не беше намерила време да се подстриже. Косата ѝ бе пораснала до раменете и често падаше над очите ѝ. Майка ѝ каза, че я харесва с тази прическа, а Грейси се учуди и възрази, че това я правело да изглежда още по-крехка. А колкото до Емили, тя намираще прическата си просто небрежна.

Бързо събра багажа си и когато се върна при неохотния си спасител, забеляза промяната в изражението му, предизвикана от появата ѝ с одеялото и термоса в ръце.

— Типична студентка — критично изръмжа той. — Предполагам, възнамерявала си да спиш в колата...

Емили понечи да отвърне и да му разясни недоразумението, но не успя, защото той рязко продължи:

— Май ще трябва да се запознаем, щом ще пътуваме заедно. Аз съм Матю Слейтър. Повечето хора ме наричат Мат.

По-късно тя недоумяваше защо отговори по този начин... Какво ли безразсъдство я подтикна да се представи не като Емили Блекло, а просто като Франсин.

— Франсин. — Тя забеляза учудването му и добави весело: — Фамилно име.

Чу го да промърморва нещо, преди да ѝ обърне гръб и да тръгне през дълбокия сняг към джипа си. Тя го последва, като се стараеше да улучва дирите му и чак тогава си даде сметка колко широки са крачките му. Това нямаше значение, защото джинсите ѝ вече бяха подгизнали и все пак бе по-лесно, отколкото да затъва до коляно и сама да проправя пътя си.

Той не си даде труд да ѝ помогне с багажа и тя се ядоса, докато се бореше със силния вятър и снега, който шибаше в лицето ѝ. Чак когато се добра до джипа, мъжът ѝ помогна да се качи.

Емили помисли, че не би трябвало да се учудва на лекотата, с която той я вдигна и я настани на седалката. Беше дребна и лекичка, а той — огромен, но имаше и нещо вълнуващо в усещането за мъжките ръце, сграбчили тялото ѝ... в миризмата на мъжката кожа, проникнала дори през хладното ухание на снега... в топлината на мъжкия дъх, погалил бузата ѝ — тя едва си пое въздух и се почувства безпомощна.

— Накъде си тръгнала? — попита той, когато зае мястото си до нея и прехвърли багажа ѝ отзад.

Емили забеляза, че джипът му е пригоден за неравен терен, а оборудването на пода бе за скално катерене. Задната седалка липсваше, за да има повече място за допълнителен багаж, по-вероятно за някакви стоки, а не за хора.

— Сигурно имаш среща с някое приятелче. Е, ако той има малко разум, си е останал вкъщи. Жени.

Явно не хранеше особено уважение към нейния пол, помисли си Емили.

— Мога да те закарам до Тракстън — каза той, тресна вратата и запали.

Оттам тя можеше да се обади на родителите си и да намери начин да прибере колата. Би могла да продължи на юг с влака... Трескаво прехвърляше възможностите и беше благодарна за мълчанието на спътника си, зает с шофирането.

Парното в автомобила бе достатъчно силно. Тя протегна крака към топлината му с надеждата, че прогизналите ѝ джинси също ще изсъхнат. Ритмичният звук на чистачките я унасяше.

Очите още я боляха отизирането през предното стъкло на собствената ѝ кола. Сънливо си помисли колко странно е, че се чувства така спокойна и защитена с този груб непознат. Обикновено чуждите

мъже я плашеха и тя се притесняваше как ли изглежда в очите им, особено в сравнение с красивите жени, които сигурно познаваха — чувствителност, породена от жестокото отношение на Джери и предизвикания от него пълен срив на самочувствието ѝ. С този мъж това сякаш нямаше значение и стеснителността ѝ сякаш се бе изпарила. Още се забавляваше, че той я бе взел за лекомислена тийнейджърка, тръгнала в снежната буря на танци с предполагаем приятел.

А може би този неверен образ ѝ допаднаше, сънливо си помисли тя... вероятно затова му бе казала второто си име, вместо толкова подходящото за всекидневието ѝ Емили... Всички бяха на мнение, че точно то ѝ отива. Но защо този мъж не я бе видял като Емили, а като Франсин? Тя продължи сънливо да размишлява над тази загадка и скоро се унесе в сън.

Мъжът ѝ хвърли неодобрителен поглед и после отново се съсредоточи в пътя. Не трябваше да отлага за днес тръгването си от хълмовете. Утре имаше важна среща, но пък това беше и последната му възможност да се катери за доста време напред. Сега обаче плащаше за това, че задоволи желанието си — наложи се да помага на малката глупачка... Той сви лице в гримаса, поглеждайки към нея. Мъниче... какво, по дяволите, ѝ бе станало, та да навлече такива предизвикателни дрехи? Изглеждаше така млада и невинна в съня си. Той стисна устни. Имаше достатъчно основание да си помисли, че видът ѝ лъже. Веднъж бе приел и Джоли за също толкова невинна, докато не я намери в леглото с друг мъж само три дни преди сватбата.

Тя дълго плака и го моли да я разбере, а той едва не се изкуши да ѝ повярва, Бог му бе свидетел... докато не откри истинската причина за желанието ѝ да се омъжи за него. Да те искат заради богатството — това е едно от наказанията на богатите мъже още от раждането, както бе казал баща му, а после бе добавил, че така или иначе, двайсет и една години са твърде млада възраст за един мъж да създава семейство. И трябва да бъде благодарен, че по чудо се измъкна.

Може би горчивият опит му бе попречил трайно да се обвърже с жена досега. Беше имал сексуални връзки, разбира се, с които не се гордееше и които бързо потъваха в забрава, а през последните няколко години и такива липсваха, но той бе доволен от това положение на нещата. Обаче сега, по някаква необяснима причина, тази малка

глупачка, заспала до него, го караше неохотно да приеме факта, че се чувства все пак мъж, а не монах!

Запита се на колко ли е години... може би на осемнайсет? Или деветнайсет? Той бе на трийсет и четири, а и тя не беше точно неговият тип. Джоли бе стройна, висока и руса. Това дете бе съвсем дребно, а и тялото му се скриваше под този ужасен блузон.

Но когато я бе вдигнал преди малко, ръцете му плътно обгърнаха кръста ѝ. Китките ѝ бяха крехки и тънки, а колкото до миглите ѝ — по-дълги не беше виждал — е, ако не бяха изкуствени, разбира се...

Той хвърли един поглед към профила на спящата Емили само за да се убеди, че не бе измислил дългите и гъсти мигли, когато пътят навлезе в отсечка, изложена на пълната мощ на бурята, а на Мат не му остана нищо друго, освен да позволи на джипа си да затъне във висока снежна преспа.

ВТОРА ГЛАВА

Емили се събуди от грубата ругатня на мъжа, придружена с внезапния тласък при загъването на джипа. Когато отвори очи и сънено примига, изведнъж осъзна какво се беше случило, но не Емили, а Франсин, зададе неочаквано въпроса:

— Ще можем ли да се откопаем, или...

Мат я изгледа гневно. Сериозно ли говореше? Жените, които познаваше, бяха готови по-скоро да умрат, отколкото да си изпочупят маникюра с някоя лопата.

— Може би ще е по-добре да опитаме на заден, защото ако завием, преспите ще бъдат още по-дълбоки.

Емили бързо поклати глава:

— Късно е — спокойно изрече тя. — Пътят ще е блокиран там, където се спуска към реката. Преспите се образуват първо по тези места.

Той отново я изгледа раздразнено, но като си спомни отсечката, за която тя говореше, трябваше да приеме правотата на думите ѝ.

— Изглежда наистина сме затънали лошо — отвърна Мат. А наум се наруга, че не бе тръгнал по-рано. Имаше и съмнения за разумността на предстоящото интервю за нова работа... Сега не му оставаше нищо друго, освен да прекара нощта в джипа с малката глупачка, която обезпокоително ухаеше на скъп френски парфюм.

Емили щеше да се притесни, ако можеше да прочете мислите му. Френският парфюм всъщност беше ароматът на роза от сапуна, който използваше, и бе така свикнала с него, че нямаше представа колко изкусително ухае кожата ѝ.

— Предлагам да излезем навън и да проверим дали не бихме могли да се откопаем — предпазливо настоя тя.

— Аз ще изляза — рязко отвърна спътникът ѝ. — Няма смисъл да се мокрим и двамата.

Емили искаше да припомни, че тъй като вече е подгизнала, тази работа би могла да свърши и тя самата, но помисли, че този груб и

властен мъж не би допуснал, че една жена ще се справи добре. Предпочете да премълчи и само го проследи с поглед как отвори вратата и скочи навън.

Трябваше да признае, че той съвестно огледа положението. Съмняваше се, че тя самата би издържала толкова дълго навън. Снегът бе полепнал по джинсите и пуловера му и той приличаше на снежен човек, който опитва да се отръска, преди да влезе обратно в джипа.

— Няма надежда да се измъкнем — рязко каза мъжът. — Един Господ знае колко дълго ще стоим тук.

— Вероятно до утре — отвърна Емили. — Обикновено се стараят да поддържат този път отворен, стига да могат. Жалко, че няма как да се дръпнем, за да има място за снегорина — добави замислено тя.

В погледа му проблесна уважение. Може би тя все пак не бе толкова глупава колкото му се стори в началото. В държанието ѝ не се долавяше паника, когато разбра, че са затънали. Защо не бе спрял в онзи гараж да си купи нещо за ядене! Беше се притеснил, че тръгва твърде късно.

— Предлагам да запазим кафето за после, когато ни стане постудено — промърмори Емили, докато наум прехвърляше най-важните правила, които трябваше да се спазват в такива случаи, за да оцелеят.

Все пак имаха повече късмет от някои други. Макар че джипът щеше да изстине, намираха им се топли дрехи, горещо кафе, малко храна и подслон. Тя погледна отзад, където ѝ се стори, че е забелязала спален чувал. Наистина бяха късметлии. Можеше да свали мокрите джинси и да се увие с одеялото. Глупаво бе да се притеснява в такова положение.

Той сякаш прочете мислите ѝ:

— По-добре съблечи тези подгизнали панталони. Имам едни излишни, можеш да ги ползваш.

Емили едва сдържа смеха си при мисълта каква гледка ще представлява в негови джинси.

— Няма нужда. Мога да се увия в одеялото.

За нейна изненада той поклати глава:

— Не. Ще ни трябва по-късно и на двамата. — Когато видя изражението ѝ, той мрачно додаде: — Виж какво и на мен не ми харесва положението, но няма начин. След час температурата ще падне

й ще измръзнем. Трябва да съхраним топлината на телата си, доколкото е възможно. — Той погледна часовника си. — Почти девет е. Най-добре да поспим, макар да е рано за сън. Отзад има спален чувал. Достатъчно е голям и ще ни побере и двамата. — Чу възражението й и се намръщи: — Спести ми кресливите прояви на женско благоприличие, ако обичаш. Бих го предложил и на мъж, а и на куче при тези условия. Е, предпочитам кучето, разбира се.

Емили му повярва, а и това бе най-разумно за случая. И все пак при мисълта за предстоящата близост, тя усети прилив на нежност и уязвимост едновременно. Да спи до този суров груб мъж, който ясно бе показал, че забелязва както присъствието й, така и нейния пол, противоречеше на досегашните мечти, но и те вече спадаха към онази част от чувствата, която бе потиснала след жестокото отношение на Джери. Животът оттогава й носеше само болка и страдание. Тя мрачно отчете иронията, че първия път, когато щеше да бъде така близо до мъж, той унищожително й бе показал колко непривлекателна я намира.

Но какво искам, попита се тя — да се любя тук в този студ в неудобния автомобил с един непознат? Не беше ли това необходимост поне веднъж да се почувства желана?

Тя нервно се почуди какво й става. Дали не бе под влияние на последните четири дни, в които беше наблюдавала демонстрираната близост между Грейси и Травис? И си беше представяла прегръдките им нощем и онзи екстаз, който само мечтаеше да познава.

Ужасно беше да се превръща в човек, ревнив към чуждото щастие... горчиво да отхвърля съдбата, дала й копнеж и романтични мечти, и същевременно обрекла ги като невъзможни фантазии заради безличния й външен вид. Май щеше да е далеч по-добре, както бе казала майка й, да се обвърже с някой скучен и практичен мъж и да заживее също толкова безинтересно, вместо да копнее за желание и страст.

Дългото й мълчание накара Мат да помисли, че тя възнамерява да откаже. Глупава жена, ядоса се той.

Дали наистина не бе решила, че Мат ще се възползва от близостта й в това неудобно и лишено от романтика положение?

Той се размърда неудобно, вбесен от неочаквания образ — тя, легнала върху чисти бели чаршафи, с коса, разпиляна по раменете, а удивителните й сиви очи, премрежени и изпълнени със страст.

Той скръцна със зъби, ядосан от собствената си слабост. Този идиотски неин парфюм... Предизвикваше цяла поредица от еротични видения.

— Слушай, ако мислиш; че...

— Нищо не мисля — бързо излъга Емили. — Прав си. Няма друг изход, освен да споделим чувала. — Тя потръпна, усетила как вече измръзва. Краката ѝ бяха безчувствени. Това я накара да действа. — Страхувам се, че ще се наложи да сваля джинсите — нервно му припомни тя.

— Да — рязко отвърна той и се зачуди защо ли се държи като идиот. Трябваше ли да замръзват, след като можеше да я посъветва, че ще бъде по-добре, ако и двамата си свалят панталоните и пуловерите, за да запазят топлината си в спалния чувал?

Сърцето ѝ подскочи, когато го чу да излага неоспоримите факти. Разбираше правотата му, но идеята да легне до него само по бельо, я изпълни със страх.

— Мисля, че първо трябва да пийнем кафе и да хапнем по сандвич — колебливо предложи тя, като очакваше подигравка, задето не иска да се съблече. Но за нейна изненада, той прие и сякаш също се чувстваше неловко.

Ала тази мисъл принадлежеше на романите. Нейният единствен опит се ограничаваше с Джери, който бързо би се възползвал да потормози някого в създаденото положение. Той обичаше да наранява емоционално хората. Бе го осъзнала веднага щом прозря истината.

За своя изненада се чу тихо да изрича:

— Баща ми също е доброволец в спасителен отряд. Знам, че пръв ще се съгласи с всичко, което казваш.

Той вдигна глава и я погледна:

— Учуден съм, че ти е позволил да тръгнеш тази вечер.

Емили не спомена, че и родителите ѝ се стягаха да пътуват, този път към тропическите гори в Бразилия. Вместо това хладно отвърна:

— Не съм дете. Сама вземам решенията си.

Забеляза как той сви устни. Устата му бе доста хубава под рошавата брада. Долната му устна беше пълна и чувствена. Емили се почуди какво ли ще бъде усещането, ако я докосне с пръсти, но в миг нервно преглътна и стомахът ѝ се сви.

— Не си дете? Имаш ли осемнайсет... Или деветнайсет? — Той отново се намръщи.

— На двајсет и шест съм — несигурно отвърна тя.

Двајсет и шест! Той зяпна. Изглеждаше толкова малка, вероятно защото бе дребничка. Двајсет и шест... жена, а не дете... значи не и невинна, въпреки чистия поглед в тези огромни сиви очи.

— Аз ще наля кафето — хладно рече той. — Ти по-добре свали мокрите си джинси.

Макар и толкова едър, той бе изненадващо пъргав, отчете Емили, като го наблюдаваше как се провира между двете седалки към задната част на джипа.

Дали ръцете ѝ бяха станали непохватни, или джинсите просто не ѝ се подчиняваха? Каквото и да беше, отне ѝ доста време да се измъкне от тях.

Веднъж успяла, се почувства благодарна, че блузонът бе достатъчно дълъг и стигаше почти до коленете ѝ... Не само топлеше, но скриваше и деликатното бельо, което тя харесваше, но никога не бе възнамерявала да показва. То предизвикателно подчертаваше нежната извивка и дължината на бедрата ѝ.

— Кафе?

Резкият глас изотзад я накара бързо да се извърне, а Мат се учуди на тъгата в очите ѝ, неспособен да отгатне, че е причинена от спомена за жестокостта на Джери.

— По-добре се премести отзад — сухо предложи Мат. — Става опасно студено. Трябва бързо да се мушнем в чувала.

Емили изпъля при него, но изобщо не забеляза, че блузонът се вдигна, а Мат, хвърлил случаен поглед в огледалцето, откри неочаквано еротичната гледка на заоблените ѝ бедра и прилепналите копринени гащички.

Той се вбеси, че не успя веднага да отмести очи, рязко я хвана за раменете и я прехвърли отзад. Емили остана без дъх, но и учудено забеляза, че присъствието ѝ го дразни.

Тя бързо изпи кафето, но отказа да хапне. Стомахът ѝ се свиваше от притеснение, когато видя разпънатия чувал и долови звука от събличането на дрехи.

Емили възнамеряваше в последния момент да свали блузона си, защото и сутиенът ѝ бе също така предизвикателен, затова изчака да се

убеди, че Мат е легнал, а после набързо се съблече и на свой ред потърси прикритието на спалния чувал.

Само че Мат не се оказа вътре. Той мрачно изчакваше. Гледката я завари неподготвена — сянката на заплашителната мъжка фигура с бронзово тяло, покрито с тъмни косми. Тя замръзна и нервно отмести поглед, когато Мат каза:

— Ако си готова, по-добре и двамата да се мушнем вътре, преди да сме изстинали още повече.

Тя вече трепереше, а краката ѝ от коленете надолу бяха ледени. Но все още се колебаеше и търсеше някакъв друг изход. Не ѝ остана друго, освен да пропълзи в чувала, който мъжът придържаше отворен. Одеятото също беше вътре. Едва сега Емили осъзна, че бе взела шума при нагласяването му за събличане на дрехи и бе решила, че Мат вече се е настанил.

Нямаше достатъчно пространство в задната част на джипа и се наложи Емили да се приплъзне покрай Мат. Бедрото ѝ се одраска в косматата му ръка и кожата ѝ потръпна. Стомахът ѝ се сви от странно напрежение. Понякога в сънищата си бе усещала такава тревожна болка.

Трепереща, тя се промъкна в чувала, сви се плътно в единия край, с гръб към средата и зачака мъжът да се присъедини към нея. Той бе също така предпазлив, само дето заемаше доста повече място, а чувалът все пак не бе предвиден за двама. Тялото му неизбежно щеше да се отърка в нейното, но не бе така неизбежна последвалата реакция при краткия допир.

Някога бе желала Джери, или поне мислеше, че е така. Но и умелите му докосвания не бяха събуждали това усещане, което изпита сега. Вероятно възрастта ѝ беше причината, помисли си с тревога тя и не посмя да помръдне. Или пък реакцията ѝ на годежа на Грейси... Може би тялото ѝ болезнено реагираше на близостта между сестра ѝ и Травис.

По ирония на съдбата някога бе мечтала точно за такава случайна среща, за непознат, който да нахлуе в живота ѝ и да предизвика неочаквано безразсъдното желание и нужда. Тогава мечтите ѝ бяха романтична идилия, вълнуващо фантазиране за взаимност. Сега, когато се сблъскваше истински с неустоимия

физически копнеж към свършено непознатия мъж, тя бе ужасена и не разбираше внезапността на усещанията си.

Сигурно близостта бе виновна, безумно разсъждаваше тя... Опасен номер, който тялото искаше да ѝ изиграе. Но щом усети как я поглъща топлината на неговото тяло, тя изтръпна, уплашена от възможната си реакция и ужасена, че ако заспи, ще извърши предателство към чувството, което изпитваше.

Страхуваше се да не се поддаде на импулс в съня си, изпълнена с тези странни и непознати усещания.

Тя, която никога в живота си не бе изпитвала тъй силно физическо влечение към мъж, сега се бореше да не се предаде на мисълта, която я тласкаше да опита какво ли ще бъде чувството, ако прекара пръсти по кожата му и притисне устни към шията му.

— Успокой се, за Бога. Няма да те докосна.

Резките думи я накараха виновно да потръпне. Не, той нямаше да го направи, но тя... По-сигурно бе да се преструва на заспала.

В своя ъгъл на чувала Мат пъшкаше и се убеждаваше, че неудобството на тялото му е причинено от факта, че не смее да диша и да мърда. Усещаше напрежението, което излъчваше крехката жена до него.

Какво, по дяволите, си мислеше тя? Дали подценяваше способността му да се владее и уважението му към нея като към човешко същество? Или бе видяла случайния му поглед в огледалото? Той стисна очи и после пак ги отвори, притеснен от представата как ръцете му се плъзват по топлите извивки на бедрата ѝ, после привличат тялото ѝ близо до неговото, обръщат я и...

Какво, по дяволите, му ставаше? Лежеше тук, потънал в еротични видения с една съвсем непозната жена, която сигурно бе имала толкова любовници, че даже нямаше желание да го включва в дългия им списък.

Не. Длъжен бе да признае, че тя не го изкушаваше умишлено. Мат се молеше само да не се обърне насън и да приведе в действие еротичните си представи.

Половин час по-късно, все още буден, Мат разбра какво трябва да направи.

Емили почувства как той се размърда и се напрегна, когато усети, че се измъква от чувала.

— Какво има? — смутено попита тя, притеснена, че е издала чувствата си. Толкова внимаваше да не го докосне и да не позволи на тялото си да го изгаря, но явно унизително се бе разкрила.

— Хрумна ми, че е по-добре да съм буден — излъга той. — Може да мине някой със снегорина.

Емили разбра, че той я лъже. Нямахше да опитат да почистят пътищата, преди да се съмне. Навън ставаше все по-студено и още валеше сняг. Тя се надигна и несигурно пошепна:

— Лъжеш. Знаеш, че никой няма да тръгне да разчиства през нощта.

Последва мълчание, което след миг той грубо наруши:

— Добре, лъжа. Но ако трябва да знаеш истината, няма да ти хареса, предупреждавам те. Остана ли още минута вътре с теб, съмнявам се, че ще мога да удържа ръцете си.

Тези думи бяха изречени така рязко и с такова неудоволствие, че Емили не успя веднага да ги възприеме. Когато осъзна смисъла, кожата ѝ пламна и тя дрезгаво изрече:

— Не може да бъде.

— Страхувам се, че е истина. Искам те в прегръдките си, под себе си, по най-интимния начин, по който един мъж може да желае една жена — почти жестоко подчерта той. — И, повярвай ми, едва ли ме презираш повече, отколкото аз сам се презирам. Уверявам те, че не съм...

Той замълча и остави Емили да се чуди какво е искал да каже. Нямахше да се преструва, че я обича... как би могъл? Нямахше и да се извинява, че я желае. Но сигурно нямахше и да се поддаде на това желание. А защо не, когато всяка фибра на тялото ѝ изгаряше от същия копнеж. Тя въздъхна на пресекулки. Това трябваше да спре. Веднага.

Понечи да го изрече на глас, но изненадващо без дъх издума:

— Наистина ли искаш да се любиш с мен?

Какво говореше? Какво се опитваше да стори? Измина цяла вечност, преди да чуе тихия му отговор:

— Да... Защо?

Тя пое дълбоко дъх и опита да не мисли над това, което се готвеше да каже. Вкопчи се като удавник за сламка в изгарящия първичен инстинкт.

— Аз... И аз изпитвам същото. — Той продължаваше да мълчи и тя додаде: — И аз искам да се любя с теб.

Изрече го. Беше оставила на него да реши, макар все още да не разбираше защо го прави. Просто отвърщаше на желанието му, което бе докоснало нежна струна дълбоко в душата ѝ. Докато чакаше, тя колебливо продължи:

— Не мога да се престоря, че разбирам защо. Знам, че сигурно те изненадвам. Ако предпочиташ, може и да не...

Мат се мъчеше да долови какво се крие зад тези думи, изречени така учтиво — а ако тя просто му играеше някакъв номер или се опитваше да го прави на глупак? Или казваше истината? Мъчеше се да си внуши, че е невъзможно да изпитва такова дълбоко чувство към една съвсем непозната жена, но тялото му не искаше да се подчини на разума. То продължаваше да го подтиква да приеме това, което вече разбираше...

Емили го чу да мърмори и се напрегна в очакване да бъде отблъсната.

И тогава стана невероятното — тя усети ръцете му да обхващат раменете ѝ и да я извържат, а после чу дрезгавия му глас:

— Не трябва... — Пръстите му болезнено се впиха в раменете ѝ, сякаш мъжът я молеше да му откаже.

— Знам... не трябва — без дъх пошепна тя, но разбра, че няма сила, която да спре копнежа им към взаимност.

И най-неочаквано от всичко бе усещането, когато ръцете му я обгърнаха и я притеглиха към тялото му — чувството за сигурност, което ѝ даде прегръдката му... свободата да изрази желанието си, липсата на задръжки и срам, пълния синхрон с него, който я караше да мисли, че го познава толкова отдавна.

— Ако промениш решението си... — Шепотът му погали кожата ѝ.

Все още можеше да се спре, да предотврати тази лудост... Но не намери сили да се възползва от последния шанс, който ѝ даваше той. В съзнанието ѝ почти жестоко отекнаха последните ѝ думи:

— Не... Не желая да променя решението си...

ТРЕТА ГЛАВА

— Сигурна ли си, че искаш... Че искаш мен?

Дъхът му погали кожата ѝ и Емили настръхна, когато почувства как устните на Мат пробягват по нейните. Напрежението ѝ се стопи в изненада и удоволствие.

Защо досега не бе разбрала, че е възможно такова чувство, че нежното, почти колебливо докосване на чужди устни възбужда толкова зашеметяващо желание и нужда? Усещането за чувственото сливане бе нещо, за което цяла вечност бе копняла, сигурна, че го желае, без дори да го познава само допреди няколко минути.

— Желая те — прошепна тя до устните му и усети напрежението на тялото му.

Обзе я непреодолим копнеж да го прегърне и да му покаже какво удоволствие ѝ доставя близостта му. Тя, която никога не бе посягала да прегърне мъж, дори Джери, неочаквано се бе превърнала в непозната и за самата себе си жена.

Как би могла да знае, че нежното докосване на пръстите ѝ по кожата на Мат ще предизвика напрежение и ще изтръгне стон от устните му, ще го накара да стегне прегръдката си и да обгърне тялото ѝ с топлината на своята мъжественост?

Пръстите му се плъзнаха по шията ѝ, докато устните му обсипваха с целувки лицето ѝ. Топлият дъх в ухото ѝ я накара да потръпне от вълнение. Непознати усещания свиха стомаха ѝ, а нежните ѝ гърди се напрегнаха. Изпълнената ѝ с копнеж плът инстинктивно се притисна в тялото на Мат, сякаш го молеше да я освободи от последните бариери помежду им.

Тя искаше да го усеща до себе си, горещата му кожа да прилепва до нейната, да почувства докосванията му и сама да изучава непознатото му тяло. Желанието изместваше действителността, всичко пробягваше в ума ѝ като по филмова лента и се командваше от тръпнещото ѝ тяло.

Когато Мат отметна косите от шията ѝ, за да я разголи за ненаситните си устни, Емили с копнеж се изви към него, усетила по някакъв първичен начин, че в този миг и двамата са равни в желанието си.

Инстинктът ѝ подсказа кога на свой ред да прокара устни по неговото тяло, кога да го погали с език и кога пламенно да го подразни със зъби.

Всичко наоколо — бурята, която ги бе срещнала и това, че не се познаваха — вече нямаше значение. Оставаха само ръцете на Мат, които нежно обхванаха гърдите ѝ, след като премахнаха и последните прегради заедно с бельото ѝ.

И когато той сведе глава и потърси зърната ѝ с устни, после с език и със зъби, цялото ѝ тяло затрептя с изненадващо нарастваща хармония, сякаш цял живот бе чакала този миг, това удоволствие... този мъж.

Това, което преживяваше, далеч надхвърли границите на добро и лошо, на всякакви тревоги дали постъпва правилно, за да се предпази от болка и унижение. Споделеният им копнеж бе толкова стихийен, така жесток и всепоглъщащ, че извади наяве същността на човешката им природа.

Тази Емили, която познаваше тя, по-скоро би умряла хиляди пъти, отколкото с радостен вик да сподели удоволствието, преливащо в болка от силата на чувствата, дарени ѝ от Мат. Емили, за която се мислеше тя, не би могла да желае да сподели тази радост с мъжа, събудил удоволствието в нея, да му я покаже, да я върне така щедро, както я даваше той.

— Франсин... Не мога да повярвам, че всичко това действително се случва... Ти си невероятна...

Емили настръхна. Франсин. Беше забравила това. Дали щеше да я желае така, ако знаеше, че тя се казва Емили?

Франсин. Може би тя ѝ даваше свободата да се държи по начин, съвсем непознат за Емили.

Устните на Мат се плъзнаха по корема ѝ и предизвикаха трепет по цялото ѝ тяло. Ръката му погали бедрото ѝ; скоро...

— Не. Почакай... — припряно изрече тя. — Искам... — Замълча, осъзнала, че едва не изрече: „Искам и аз да те любя.“ Как да каже на един мъж, че иска да се наслаждава на плътта му така, както

той се бе радвал на нейното тяло, да го усети с длани и устни? Че иска да му достави същото удоволствие, което той ѝ беше дал? Че копнее да сподели радостта си от това, че той е мъж? — Позволи и на мен — рече нежно. Допря устни до тялото му и го усети да потръпва, а ръцете му притиснаха кръста ѝ, плъзнаха се в милувка нагоре и се заровиха в косите ѝ, подканвайки я да продължи.

Защо никога не бе предполагала, че ще дойде време, когато ще се появи един мъж, с когото всички бариери ще отпаднат, който ще събуди у нея едновременно нежност и желание, в чийто стон ще прозвучи безпомощно копнежът, когато устните ѝ се спуснаха надолу по стегнатия му корем, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Той бе също така уязвим, както и тя самата. С Джери я плашеше дори мисълта за физическа близост. Тя го отдаваше на липсата си на опит, на неговото разочарование, ако се окаже неподходяща. Но сега, с Мат, страхът бе изчезнал, нямаше колебание, стопи се преградата пред радостта от нежното докосване. Преди миг тя бе отвърнала на ласките му с женствената си гордост, а сега, на свой ред, докосваше съкровената същина на мъжествеността му.

Ръцете му лежаха на раменете ѝ, сякаш готови да я отблъснат, когато езикът ѝ се плъзна надолу и в стона му прозвучаха едновременно протест и желание.

Тя не искаше да слуша. Удоволствието този път бе нейно, заедно с нуждата и копнежа. Само тази нощ им принадлежеше. И сега, когато и тялото, и душата ѝ бяха в съзвучие с мъжа, сякаш двамата се бяха слели в едно, тя искаше да сподели цялата си радост.

Мат изкрещя името ѝ. Веднъж, много отдавна, той искаше да се любят така и с Джоли, но тя се дразнеше, когато докосваше и целуваше гърдите ѝ. Той се обвиняваше, че не успява да я възбуди и да ѝ достави удоволствие, измъчваше се, че му липсват опит и чувственост. Жените наистина изпитваха удоволствие от физическата близост, той знаеше това отдавна, но никога не можа да събуди такава радост у Джоли.

Казваше си, че любовта ще му подсказе верния път, ще му помогне да овладее собственото си желание и да мисли първо за нея. А после я намери в леглото с друг.

Един приятел го убеждаваше, че без нея ще се чувства много по-добре и я наричаше студена уличница, която умее единствено да дразни мъжете. А как би описал сега жената в прегръдките му?

Тя го докосваше... любеше го. Нямахме нищо изкуствено... никакви номера. Тя го възбуди така, както никога не му се бе случвало. Устните й... Той потръпна от допира им, чу радостните й стонове. И грубо я спря.

— Не. Не мога вече да се владеея. — И Емили го чу дрезгаво да прошепва в ухото й: — Когато се случи, искам да съм в теб. Ако продължаваш да ме докосваш така...

Стомахът й болезнено се сви, когато той я притисна с тяло. Бе готова да го приеме.

Той се поколеба и за миг я обзе страх. После тихо й каза:

— Още не е късно... да промениш решението си.

Емили не отговори. Не можеше. Само плъзна подканящо ръце по тялото му и се изви, за да го посрещне.

Никога не бе очаквала такъв неописуем ураган от усещания, неочакваната изненада, че въпреки своята възбуда и неговото нетърпение, изпита вековния женски страх от мъжкото притежание.

Но Мат я целуваше, топлината, която изгаряше тялото й, стопи страха и тя мигновено забрави болката и остави тялото си да отвърща свободно на неговия ритъм. Ритъмът на самия живот. Имаше още нещо, което тя искаше да достигне, още някъде, където желаше да отиде, всичките й сетива се бяха устремили натам, а когато накрая успя, неволно извика, после пак, и пак, докато усети как тръпките на екстаза разтърсват тялото на Мат.

Лениво отпусната в прегръдката му, тя се зачуди дали не трябва да каже още нещо... Но тялото й вече копнееше за сън. Толкова добре се чувстваше тук, до Мат, толкова прекрасно...

Тя потъна в сън, а Мат се загледа навън в тъмнината. Имал бе и други жени, както и Джоли, която го бе научила, че не е достатъчна само физическата близост. Що се отнасяше до любовта... Не бе сигурен дали още вярва в съществуването й.

Още не можеше да си представи това, което се случи тази нощ... Защо бе обзет от този настойчив копнеж по жената, която му бе непозната, а същевременно чувстваше тъй близка, сякаш отдавна бе негова.

Тя му се отдаде, свободно и радостно. Сега мърмореше нещо в съня си, сгушена до него. Той се наведе и отметна косата от лицето й. Сутринта по тялото й щеше да има следи от любовта му, а той...

Изпъна гръб и лицето му се сви в гримаса. Бе на път да започне нов живот, нова работа. Последното нещо, от което имаше нужда сега, бяха чувствата и произтичащите от тях усложнения. Но и след преживяното тази нощ за нищо на света не би могъл да се престори, че спящата в прегръдките му жена не съществува.

Отнякъде долетяха мъжки гласове и събудиха Емили. Тя се разсънваше неохотно, но в миг осъзна няколко неща наведнъж — все неприятни. Беше замръзнала, тялото я болеше така, сякаш бе прегазено, а после дойде ред и на другата болка — тя се стресна и сграбчи спалния чувал в порив да се предпази, когато спомените от нощта нахлуха в съзнанието ѝ.

Какво, по дяволите, направи? Защо? В студената светлина на деня бе невъзможно да си обясни и да приеме всепоглъщащата сила на снощния копнеж. Беше сама в джипа и дочу как Мат говори с някого навън. Това сигурно означаваше, че пътят е изчистен.

Някой бе сгънал дрехите ѝ и ги беше сложил наблизко. Добре, че нямаше кой да види руменината, плъзнала по лицето ѝ, докато припряно се обличаше под прикритието на спалния чувал.

Какво, по дяволите, щеше да каже на Мат? Как щеше да го погледне в очите? Спомен от нощта премина в съзнанието ѝ — спомен за страст... за близост, за отдаване, за любов. Но това бе невъзможно. Имаше само кратка среща между двама души, чиято моментна нужда бе надделяла над чувството за приличие.

Сега, когато желанието бе изчезнало, Емили беше връхлетяна от болезнено учудване как бе могла да постъпи така, а и от отвращение от себе си, което не успяваше да потисне.

Тя чу как Мат предупредително потропа отстрани на джипа, преди да отвори вратата. В светлината на деня рошавата му коса и брадата изглеждаха още по-раздърпани.

Но едва ли аз изглеждам по-добре, уморено си помисли Емили, зърнала собствените си смачкани дрехи.

— Току-що мина снегоринът — ненужно ѝ обясни Мат. — Предупредих ги и за твоята кола. Пътят е изчистен и вече можем да тръгнем. Има ли някое място, където би желала да те оставя?

Да, отвори се най-огромната пропаст, отчаяно мислеше Емили, забелязала как бегло и несигурно я погледна той, а после отклони очи.

Той явно е свикнал с подобни случайни срещи, горчиво си каза Емили. С чувство на вина и самосъжаление тя отвърна в същия дух и го помоли да я свали в малкото градче от другата страна на хълмовете. Оттам можеше да се обади на чичо Джон и да потърси начин да си прибере колата.

— Има още малко кафе — колебливо се обади Мат. — Ако ти...

Тя не успя да продума. Гърлото ѝ се беше свило. През нощта, в прегръдките му, тя имаше чувството, че са се слели в едно прекрасно цяло. А тази сутрин... тази сутрин тя не можеше да си обясни силата, тласнала я снощи в обятията му. Ала когато рязко се извърна и срещна погледа му, усети как тялото ѝ потръпва от спомена за споделената страст.

Докато я гледаше, на Мат му се искаше да може да ѝ каже нещо. Снощи тя бе толкова топла, така изпълнена с желание... А днес бе хладна и сдържана, ясно показваше, че миналата нощ е вече забравена. Проблемът беше, че отдавна не бе срещал жена, с която да отпаднат всички правила и бариери. Достатъчно беше чувал... и чел за новото поколение жени, които се чувстваха свободни и получаваха удоволствието на физическата близост, без да се обвързват емоционално с партньора си, но сега за пръв път му се случваше да го изпита на гърба си. Искаше да посегне и да я докосне, да ѝ каже колко много значи за него миналата нощ, но нейното поведение подсказваше, че тя желае разстоянието помежду им да се запази. Наруга се за слабостта, която го караше да изпитва чувства.

Обикновено жените бяха тези, които настояваха да получат от мъжа нещо повече от физическото удоволствие. Трябваше вече да се е поучил от връзката си с Джоли. Да знае, че не всички жени копнеят за любовта.

Той седна зад волана и почувства облекчение, когато джипът веднага запали. Настроението бе напрегнато, сякаш двамата се бяха превърнали във врагове, насила събрани заедно. И все пак тази нощ...

Забрави, рязко си каза той. Тя... Франсин... с това екзотично име, което и малко го дразнеше, изглеждаше толкова нежна и крехка, седнала с големия си блузон, без грим, с меката коса, обрамчила лицето ѝ. През нощта пръстите му я докосваха и усещаха топлината ѝ.

През нощта нямаше тайни в удоволствието. Тази сутрин младата жена бе студена и далечна като покритите със сняг отсрещни хълмове.

Какво му ставаше, упрекна се той, защо ли търсеше нещо повече в тази случайна близост, защо го измъчваше чувството за загуба и дори за предателство? Защо продължаваше да приема миналата нощ като нещо по-различно, като специален дар само за него самия?

Случило се беше, но сега всичко свърши и тя го показваше достатъчно ясно...

Емили седеше нещастна и безмълвна, чудеше се какво ли, по дяволите, мисли Мат за нея. Фактът, че не спомена нощта, доказваше, че случилото се не означава нищо за него. Защо не каже поне дума, защо не даде един знак... Но беше ли длъжен? Снощи ѝ предостави възможността да се откаже. Тя не се възползва и сега не можеше да го обвинява, когато явно приемаше, че тези случайни срещи за нея са обичайни. А и не се бе държала като срамежлива и неопитна девственица, все пак.

Лицето ѝ пламна, когато си спомни как всъщност се беше държала. Дори сега се учудваше, че бе успяла инстинктивно да му достави удоволствие. Никога преди не се бе изкушавала да гали така Джери... не беше усещала мощта на женската си сила.

Около тях цареше снежна тишина. Вече се спускаха надолу към градчето, където Мат щеше да я остави. И вече никога нямаше да се срещнат отново. Тя също искаше това, нали? Защо тогава в очите напиреха сълзи?

Стигнаха покрайнините на града. Скоро всеки щеше да поеме пътя си. Болка раздираше гърдите ѝ, защото за нищо на света не искаше да се раздели с този мъж. Не и до края на живота си.

— В центъра ли да те оставя? — дрезгаво попита Мат.

Емили кимна, гърлото ѝ бе свито от болка. Грубостта в гласа на Мат, която прикриваше нежеланието му да я пусне, тя прие като нетърпение да се отърве по-бързо от нея. И затова, когато мъжът спря, тя бързо излезе и не му остави време да я спре. Ако не се налагаше да го изчака да ѝ подаде багажа, той предполагаше, че щеше да изчезне, без дори да се сбогува с него.

Когато тя пое чантата си и пръстите им се докоснаха, по тялото му пробяга гореща тръпка и му напомни страстта от изминалата нощ. Искаше му се да ѝ каже нещо, да я увери, че ако има някакви

последствия... но жена като нея, така свободна и умела в любовта, сигурно не допускаше такива рискове. И по-добре, защото не бе и помислил снощи, когато пламенно се любеха. Искаше да я докосне, да я задържи, но знаеше, че тя ще го отблъсне. Какво пък — знаеше името ѝ, видял бе и колата ѝ. Винаги би могъл да я открие...

Ала все още се изкушаваше да не я пусне да си отиде, да ѝ каже, че тази нощ е била много важна за него, съвсем неочаквана бе и нуждата му от нея, чувството за сливане, за принадлежност... за любов?

Докато се отдалечаваше, Емили се помоли краката ѝ да не се подкосят. Беше отпаднала, трепереше, чувстваше се така уязвима и самотна, както никога досега. Краткото докосване на пръстите му разтърси тялото ѝ като електричество.

Забрави го, каза си тя и надви изкушението да се обърне и да го погледне. Забрави и него, и тази нощ. Всичко... свърши. Никога повече няма да го видиш и това трябва само да те радва.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Емили, тази вечер ще доведе един колега вкъщи. Всъщност той може би ще поостане тук, докато се устрои, така да се каже. Мой бивш студент, който ще поеме катедрата по съвременна история от Перегрин Майърс за пробен срок от шест месеца. Искан по-рано да те предупредя, но той се обади, когато ти беше при родителите си.

Емили въздъхна. Чичо ѝ имаше навика да води колеги у дома и обикновено оставаха да преспят, но в старата къща имаше достатъчно място да бъдат настанени половин дузина гости, ако се наложеше. Емили си спомни, че за последен път бе пазарувала миналия месец, а наглед кльощавите колеги на чичо ѝ винаги имаха вълчи апетит. Трябваше да приготви и стая, а имаше и много работа по записките на чичо Джон.

— Утре ще дойде и човек от издателството — предупреди го тя. — Нали не си забравил?

Паметта на чичо ѝ напоследък отслабваше и нищо чудно, че бе забравил да я предупреди за очаквания гост.

Тук, на юг, пролетта вече бе дошла. Снегът се бе стопил и нарцисите кимаха в градината със златните си главички.

Изминал беше месец от гостуването при родителите ѝ. Месец от... Ръцете ѝ се разтрепериха и тя се помъчи да прогони спомените, нахлули в съзнанието ѝ. Всяка нощ, откакто се върна от планината, я тормозеха сънища... от спомените, а и от страха, че може да е забременяла от безразсъдството си. Последното съмнение бе разсеяно, слава Богу, в началото на тази седмица.

Благодарна беше за това, но я бодна и отровното жило на някаква загуба при мисълта, че вече нищо не я свързва с нощта, прекарана с Мат.

Не бе подготвена да гледа дете сама, нямаше достатъчно сила и вътрешна опора. И все пак... Да се любиш с един мъж тъй страстно и тази любов да не създаде нов живот...

Но тя се беше държала идиотски и най-доброто, което можеше да направи, бе да забрави всичко. Още не успяваше да си обясни какво я бе тласнало към онази постъпка. Но от всичко помнеше само миговете на удоволствие и радост, а от последвалия срам и отвращение от себе си не остана и следа.

Да се люби така всеотдайно, така страстно с един непознат — това съвсем не бе присъщо на нейната природа. Част от нея все още отказваше да повярва.

Час по-късно, на път за града, тя реши, че всичко е било сън и въображение. Но ако беше така, то въображението ѝ бе по-силно, отколкото някога беше допускала.

Тя спря в града и напазарува с присъщата си експедитивност. Докато си беше у дома, Грейси изрази недоволството си, че чичо Джон бе превърнал сестра ѝ в домашна помощница.

— С твоето образование и интелигентност би могла да работиш навсякъде — каза тя, когато Емили се беше опитала да възрази и да я убеди, че спокойствието на живота и заниманията ѝ при чичо Джон ѝ харесват. Въпреки разсеяността си, чичо Джон притежаваше блестящ ум, а докато работеше при него, Емили откри, че древните египтяни очароваха и нея самата.

Надяваше се издателите да имат добри новини. Книгата беше много важна за чичо ѝ.

Тя сложи покупките в колата, погледна часовника си и установи, че ще има съвсем малко време, колкото да предупреди госпожа Бийти за неочаквания гост.

Когато Емили пристигна да работи при чичо си, ѝ бяха нужни огромен такт и дипломатичност, докато установи добри отношения с жената, която в продължение на двацет години идваше два пъти седмично да почиства къщата и бе решила, че Емили нарушава територията ѝ. Впоследствие двете се сприятелиха и се разбираха чудесно.

Ако имаше късмет, това лято щеше да убеди чичо Джон, че буренясалата градина пред къщата се нуждае от постоянни грижи, реши тя на път за дома.

Наред с цветните лехи, имаше градина и пред кухнята, където можеха да отглеждат и зеленчуци. Ако успееше да уговори чичо Джон да наеме някого да поразчисти, по-нататък би се заела с това и сама.

Знаеше, че родителите и сестра ѝ не разбират нейната нужда от покрив и сигурност. Любовта към домашната атмосфера, както я наричаше майка ѝ, не бе присъща за останалите членове на семейството, които бяха или страстни пътешественици, или големи учени като чичо ѝ.

Това, от което се нуждаеше Емили по думите на Грейси, бе една огромна къща с многобройно семейство, за което да се грижи.

— И ако си такава ужасна домашарка, скъпа, по-добре си намери подходящ съпруг, с когото да си народите куп дечица, вместо да се погребваш при чичо Джон. Ако трябва да бъдем честни, той живее само с мумиите си.

Емили само сви рамене и се престори, че не я заболя. Сестра ѝ нямаше и намерение да я наранява. Но с болка си помисли, че мечтите ѝ едва ли са осъществими, особено по романтичния начин, по който си представяше бъдещето.

Светът се променяше и не оставяше място за жени като нея. Съвременните жени се стремяха към професионална кариера, бяха амбициозни, справяха се с работата и дома, като в същото време отделяха внимание на външния си вид.

Емили се намръщи. Никой ли не разбираше, че има и много жени, които не успяваха да достигнат това съвършенство, а собствената им неспособност да се вмести в този модел ги караше да се чувстват още по-непригодни. Жените често се чувстват виновни, призна си Емили, а сега на плещите им се беше стоварило и допълнително бреме.

Мрачното настроение, предизвикано от нежеланите спомени за Мат, я накара да се намръщи още повече и тя опита да се съсредоточи върху шофирането, за да потисне безполезните си мисли.

Трябва да разбереш, жестоко си каза тя, че онова, което стана, е без значение за Мат. Можеше да бъде всяка друга на твое място. Това само подсили липсата ѝ на уважение към самата себе си. Когато спря колата и започна да разтоварва покупките, тя с горчивина се запита толкова ли е несигурна и отчаяна, та да се отдаде на първия мъж, който я пожела? Всъщност единственият, безмилостно си напомни тя. Толкова ли бе несъвършена като личност, че един непознат събуди женствеността ѝ само като докосна тялото ѝ?

Чувствата ѝ подсказваха, че в момента греши, но строгата и по-критична част на нейната природа се надсмиваше на собствената ѝ слабост. Безсмислено бе да избягва истината. Единственото добро нещо от безразсъдната ѝ постъпка бе, че не е бременна и че никога вече няма да ѝ се наложи да се изправи лице в лице с Мат.

Отгоре долетя шум и тя си каза, че е време да престане с тези размишления и да предупреди госпожа Бийти за госта, когото щяха да посрещнат днес.

Госпожа Бийти си вършеше работата добре, но малко бавно. Докато успеят да приготвят най-подходящата спалня, остана съвсем малко време Емили да провери пощата за деня, преди да се заемат с вечерята.

Чичо Джон предпочиташе обикновените ястия, поднесени по традиционен начин, въпреки желанието на Емили понякога да прояви повече въображение в кулинарните си умения.

Тази вечер тя смяташе да поднесе телешко задушено с картофи, едно от любимите блюда на чичо Джон. След това щеше да остави двамата възрастни мъже, а тя да продължи работата върху бележките на чичо си.

Почеркът на чичо Джон едва се разчиташе, но дългата практика я беше научила как по-бързо да го разшифрова.

Още повече, че през дългите летни ваканции в университета тя бе посещавала секретарски курсове, за да печели допълнително за учебните си такси. Сега, когато работеше за чичо си, Емили оценяваше помощта и на секретарските си умения ведно със способностите си на изследовател.

Както винаги, когато разчиташе бележките, и сега бе дотолкова погълната от разкриващите се пред нея характери, та ѝ се струваха по-истински от всичко, което я заобикаляше.

Тя виновно призна, че одухотворява изследователските проучвания на чичо си така, че монографията му върху живота на богат търговец и семейството му, както и социалното им положение в йерархията на египетското общество, започва да звучи все повече като роман, а не като прост набор от свързани факти.

Бе погълната от работата, когато старият часовник ѝ напомни, че вече е пет следобед — чичо Джон и неговият приятел всеки миг щяха да се появят. Тя неохотно се изправи.

Въпреки, че къщата имаше парно отопление, чичо Джон настояваше да се палят камините в стаите, които използва. Емили отиде да нагледа огъня в трапезарията.

Стаята бе с тъмна ламперия и Емили постоянно я освежаваше с цветя. Днес бе сложила голяма кана, пълна с нарциси от градината — топло петно от златиста светлина върху тъмния и излъскан дъбов шкаф.

Тя хвърли един поглед към камината и докато подреждаше масата, мимоходом отбеляза, че комините не бяха почиствани вече пет години и понякога промяната в посоката на вятъра донасяше пушек в стаята.

Като повечето мъже от старото поколение чичо Джон обичаше да го глежат, а Емили бе щастлива, че може да му доставя това удоволствие. Тя знаеше колко му харесва да сяде на вечеря, когато на масата са сервирани старите прибори, наследство от викторианските му предшественици, и ценният сервиз от майсенски порцелан.

След като приключи с приготовленията, Емили хвърли последен поглед и остана доволна от свършената работа. Предпочиташе да изпълнява това приятно задължение без помощта на госпожа Бийти. Още един пример за това колко непригодна се чувстваше за съвременния живот, реши тя на път за кухнята. Не че би нарекла някой мъж свой господар, но имаше нужда от отдушник за инстинктите си за домакинстване, които сякаш се засилваха с годините.

Чичо й щеше да очаква вечерята в осем и половина. Първо щеше да предложи на госта чаша скъпо шери, после щяха да му покажат стаята, приготвена за него, и да му оставят време да се настани. Емили въздъхна и погледна часовника си. Шест и половина. Надяваше се, че няма да закъснеят.

В същия миг дочу шум от приближаващ автомобил. Не дразнещия рев на евтините дизелови двигатели, на колите от таксиметровата служба, които чичо й използваше, когато не го возеше тя. Емили се намръщи, бързо свали престилката си и механично приглади тъмносивата си рокля, преди да се отправи към преддверието.

Вратата се отвори. Емили чу гласа на чичо си, после още един мъжки глас — тревожно познат. Младата жена застина. Недоверие,

страх, гняв, изненада, всички тези чувства объркано зазвучаха в душата ѝ и заглушиха мълчаливия писък на протеста ѝ.

Мат! Не можеше да бъде. Не и тук!

Главата ѝ се замая, започна да ѝ се повдига от притеснение, сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гърдите. Тя опита да поеме дълбоко въздух и се облегна на стената в коридора, сякаш да се скрие в сенките.

Пръв влезе чичо ѝ. Емили от дълго време не го бе чувала да разговаря тъй оживено. После се появи и Мат, но това бе друг мъж, съвсем различен от спомена ѝ за него.

Нямаше я рошавата коса, нито брадата. Мъжът бе гладко избръснат и подстриган, а вместо джинсите и пуловера, носеше спортно сако, карирана риза и вратовръзка. Странно, че мозъкът ѝ бе в състояние бързо да отбележи всичките тези незначителни подробности, докато тялото ѝ отказваше да се освободи от сковаващото я напрежение.

— Ще те представя на племенницата си. Чудесно момиче. Чудя се дали...

Късогледият ѝ чичо се взираше наоколо и тя събра кураж да се покаже.

Безмълвно се молеше Мат да не я познае, но щом се появи от сянката, видя изненадата, която разшири очите му. Стомахът ѝ се сви.

— О, Емили, скъпа, ето те и теб. Ела да те представя на нашия гост. Мат... това е моята племенница — е, всъщност праплеменница и помощница, Емили Блекло. Емили, ето го и Мат, колегата, за когото ти говорих.

Мат бе преодолял учудващо бързо смущението си и вече ѝ протягаше ръка за поздрав. Младата жена с нежелание докосна дланта му и веднага почувства грубата кожа, която бе одраскала нейната и бе предизвиквала онзи неустоим копнеж.

— Емили...

По лицето ѝ плъзна гъста руменина. Тя не успя да отвърне, само направи жалък опит да се усмихне и да се държи нормално.

Е, да, той бе достатъчно обигран, горчиво си каза тя, когато в съзнанието ѝ нахлуха спомени за умелите докосвания на ръцете и устните му по нейното тяло.

Чичо ѝ, който не бе доловил жестокото напрежение и искрите, прехвърчащи между племенницата и колегата му, добродушно додаде:

— Емили, нали ще покажеш на Мат стаята му. А ти, Мат, после заповядай в кабинета ми за чаша шери преди вечерята.

Нямаше какво да се направи. Емили сковано поведе Мат нагоре по стълбите, като се стараеше да не го поглежда. Знаеше, че я следва, но едва долавяше леките му стъпки.

Стиснала парапета, тя напрегнато изчака чичо ѝ; да затвори вратата на кабинета си. Усещаше топлината от близостта на Мат зад гърба си. Инстинктът ѝ подсказваше да пренебрегне всякаква гордост и да избяга, но преди да успее да направи каквото и да било, усети как пръстите му се стягат около китката ѝ.

Насили се високомерно да попита:

— Какво има, моля?

— Изненадан съм, че изобщо питаш — хладно я изгледа мъжът. — Представен бях на племенницата на моя колега, която се казва Емили Блекло, когато вече знам, че тази жена съвсем не се нарича така. Струва ми се, че обстоятелствата се нуждаят от някакво обяснение, все пак.

— Франсин е второто ми име.

— Както и удобно прикритие, ако бях решил да те потърся...

Емили стисна устни. Той едва ли щеше да направи това, но ѝ беше невъзможно да обясни лъжата си. Както и защо веднъж в живота си бе пожелала да бъде някоя друга, а не самата себе си.

— Мисли каквото искаш — рязко отвърна тя. — Не съм длъжна да ти давам обяснения.

— Наистина не си — съгласи се той. Погледът му я изгаряше. Сблъсъкът с него, така неочакван, така нежелан, връщаше отново неприятната страна на случайната им среща.

Отвращението ѝ от самата себе си свиваше душата ѝ и тя се мъчеше да забрави, че в прегръдките му не бе чувствала нито вина, нито самопрезрение, а бе усещала единствено, че е обичана, желана, обожавана...

— Но ти не си искала да те намеря, нали?

Тя застана нащрек. Защо отново ѝ намекваше това? След като и той самият едва ли бе имал намерение да я търси.

— Не виждам причини някой от двамата ни да пожелае да срещне другия отново — рязко отвърна тя.

— Така ли?

Нещо в очите му накара стомахът ѝ да се преобърне. Тя пламна, но огънят, който я изгаряше, бе различен от този на отвращението преди миг. Обади се опасната болка на копнежа, която прониза цялото ѝ тяло. Имаше само една причина той да пожелае да я види отново. Тя потръпна и предизвикателно го погледна. Наистина ли мислеше, че тя е готова да се впусне в тази връзка на телата им, лишена от споделени чувства? За каква я вземаше? Тя прехапа устни и сведе очи. Беше съвсем ясно какво мисли той за нея. А мнението му не бе неоснователно.

— Разбира се — хладно продължи той, — може да си имала и друга причина да криеш коя си. Вероятно в живота ти има някой мъж. Някой, когото аз само съм заместил... — Гласът му прозвуча опасно грубо при последните думи, но Емили охотно прие обяснението, което той неволно ѝ подсказа.

Някой друг... Разбира се. Трябваше да се преструва, че е така, поне докато той си замине оттук. По този начин щеше да предотврати всякакви опити от негова страна да потърси опасната им и неочаквана близост отпреди.

Тя усещаше, че Мат не би приел да го използват, но без да съзнава нотките на отчаяние в гласа си, бързо изрече:

— Да, има друг...

Емили замълча, защото неочаквано хлопна врата и чичо ѝ извика:

— Емили, на телефона. Някой си Травис.

— Травис.

Какво, по дяволите, искаше годеникът на сестра ѝ? Дали не се беше случило нещо лошо с Грейс?

Тя дръпна ръката си от хватката на Мат и забърза надолу по стълбите, а той се приведе напред и заплашително промърмори:

— Травис... Кой е той?

По-късно тя не можеше да си обясни какво я беше накарало да отвърне по този начин. Лъжата не ѝ беше присъща, а сега изрече такава идиотска глупост:

— Травис е моят годеник — изплъзнаха се думите от устата ѝ и тя не можа да повярва, че наистина ги е изрекла.

Изтича към кабинета на чичо си, а сърцето ѝ бясно туптеше. Грабна слушалката с трепереща ръка и напрегнато каза:

— Травис, Емили е. Нещо лошо ли се е случило?

— Не... нищо подобно. Родителите ми възнамеряват да дойдат в Англия. Искат да разгледат тази част на света, а Грейси предположи, че чичо ви би могъл да ги приеме за няколко дни, а ти да им покажеш околността. Спокойно можеш да ми откажеш, ако смяташ, че ще ви притеснят.

Да я притеснят... Щеше ѝ се истерично да се изсмее. Притеснението бе мъжът, който стоеше на стълбите. Притеснение беше и чувството, което изпитваше, щом го погледнеше. А най-много я притесняваше положението, в което се бе озовала по своя вина и от което не проумяваше как ще се измъкне.

— Не — чу се да отвръща, — няма да ни притеснят. Само ми кажи кога точно ще пристигнат...

Поговориха още малко и Емили побърза да затвори, обезпокоена от мисълта, че Мат Слейтър чака отвън на стълбите.

Той едва дочака да останат за миг насаме и остро попита:

— Защо не ми каза, че си сгодена?

— Не си ме питал.

Тя долови гнева му в мълчанието, което последва. Защо ли трябваше да се ядосва така?

— Ясно. Къде е той? Защо не е при теб?

— Трябваше да се върне в Австралия.

— И защото го нямаше, ти използва мен като заместник, така ли? — обвини я той.

— Аз... сигурно той ми е липсвал толкова много, че... — Емили не успя да довърши, защото не можеше да си представи да се люби с друг, ако е сгодена.

— Толкова ти е липсвал, че реши да задоволиш страстта си с мен. — Мат изглеждаше вбесен и безкрайно огорчен.

Тя потръпна и се наруга, но вече нямаше начин да поправи стореното.

— Страхувам се, че точно така постъпих. — Не посмя да го погледне, само бързо отвори вратата и додаде: — Това е стаята ти. Ще

те оставя да се настаниш. Чичо Джон обича да вечеря в осем и половина.

Тъкмо щеше да се измъкне, когато той я хвана за ръката.

— Слушай — рече тихо, — ако пак се случи този твой годеник... да ти липсва, докато съм тук... Ако стане така...

Точно от това се страхуваше тя. Точно това искаше да избегне, когато той я гледаше на стълбите.

Стана по-лошо, много по-зле, отколкото си го беше представяла. Тя изгаряше от унижение и болка. Пребледня от изненада, издърпа ръката си и заекна:

— Не... Това, което се случи... няма да се повтори. Трябва да ти е ясно. Ти може и да си свикнал със случайните връзки — смело продължи тя, — но те уверявам, че с мен не е така.

— Защото си влюбена в годеника си.

Думите му я завариха неподготвена. Тя го изгледа, а после бързо изрече:

— Да... Не... Но и да не бях сгодена, нямаше да се впусна в случайна връзка. — Тя млъкна и прехапа устни, после дрезгаво и искрено добави: — Не мога да обясня защо... се случи така.

Тя преглътна и се почувства изцедена и победена, когато го чу да изрича нежно, почти успокоително:

— Годеникът ти е липсвал, била си самотна... объркана... Разкажи ми за него. Как изглежда?

Емили премигна, съвсем смутена. Как изглеждаше Травис? Опита да си спомни и успя глупаво да измънка:

— Ами, висок... рус...

— Трябва да ми покажеш негова снимка. Сигурно имаш, нали?

Тя зяпна. Разбира се, че нямаше.

— Е, само ако се случи да се срещнем, затова те попитах — услужливо додаде Мат.

— Не... няма да се случи — бързо отвърна Емили и потръпна, когато той хвана ръката ѝ и тихо каза:

— Не носиш годежен пръстен.

— Не... не... още не му е дошло времето. Скоро казахме на родителите ми. Сега Травис си отиде, за да предупреди семейството си. Никой друг не знае още.

— Отишъл си е без теб?

Защо ли ѝ задаваше всички тези въпроси, защо настояваше да чуе още лъжи?

— Аз... аз не можех да замина. Заради книгата на чичо Джон... Трябва да сляза... Вечерята...

— Такова нежелание да говориш за мъжа, когото обичаш. Повечето жени не постъпват така, особено когато са сгодени отскоро.

— Аз не съм като повечето жени — остро отвърна Емили, най-накрая намерила сили да се отскубне от него.

— Не — тихо си пошепна той, докато я наблюдаваше как бърза надолу по стълбите. — Със сигурност не си.

Той се намръщи, когато си спомни издайническото петно, което бе забелязал на спалния си чувал. Отначало не можеше да повярва, защото пак се усили налудничавото му усещане, че това, което се случи между тях, не беше само случайна среща, а нещо специално... нещо по-особено... сякаш предопределено от съдбата. И после да открие, че е бил първият мъж в живота на тази жена, която му се отдаде така страстно, така всецяло. Невъзможно, наистина. Но доказателството бе налице.

Повече от всякога пожела да не беше я пуснал да си отиде от него. Но тя беше изчезнала, още преди да успее да продума, онемял от силата на собствения си копнеж и изненадващите чувства.

После, когато беше вече твърде късно, той осъзна, че ако една опитна, уверена в себе си жена, би могла безгрижно и страстно да се отдаде на непознат мъж и да си отиде, то една девствена жена, независимо от причината, тласнала я в мъжки обятия, едва ли бе способна да се отдръпне така безчувствено. И ако той не възнамеряваше да я потърси заради себе си, бе длъжен да го направи заради самата нея, да се увери, че всичко е наред...

Той бе опитал да я открие. Когато приключи с формалностите по започването на временната си нова работа, той се върна в градчето, където я беше оставил, провери всички сервиси, но никъде не бяха поправяли колата ѝ. После се върна в Оксфорд и първо опита да излекува себе си, да потуши безпокойството от дългите безсънни нощи, в които мислеше само за нея и я усещаше в прегръдките си.

Когато се помъчи да разсъди безстрастно, не му бе трудно да се досети какво бе породило страха ѝ. Може би се ужасяваше, че годеникът ѝ ще разбере какво бе направила. Той се намръщи. Тя

казваше, че с този Травис са любовници, но явно просто е искала да го заблуди. Той бе видял ужаса в очите ѝ, страхът, че може да я издаде. Лицето му се свъси още повече. За какъв го мислеше?

А колкото до този неин годеник... не можеше ли той да разбере, че тя имаше нужда да бъде до нея? Не разбираше ли колко лесно би могъл да я загуби? Не го ли интересуваше?

Явно желанието му не е тъй силно. Тази мисъл се вряза в съзнанието му. Той тръсна глава, сякаш да я прогони, като се мъчеше да подреди обърканите си мисли и чувства.

Бе изправен пред опасната възможност да се влюби отчаяно в жена, която бе срещнал веднъж, която на свой ред бе влюбена и сгодена за друг, жена, която му се отдаде така нежно, с такова желание, че споменът за тялото ѝ в прегръдките му все още го караше да тръпне от вълнение.

Тя просто се страхуваше да не би годеникът ѝ да узнае. Сигурно го обича... макар той да не го заслужаваше.

Съдбата ги бе събрала веднъж, а сега бе пожелала да се срещнат отново. Дали тези две случайни срещи бяха нещо повече от съвпадение, или може би...

Може би какво? Може би тя ще развали годежа си заради него? Изненадата му беше огромна, когато осъзна как тази мисъл го развълнува... Така му се искаше да притисне отново младата жена в прегръдките си... Какво му ставаше? Когато Джоли го измами, той взе мрачното решение да не допусне друга да стори същото, а сега се случи и това — да желае жена, сгодена за друг. Когато трябваше да я презира.

Само ако не беше сгодена... Но тя имаше годеник, а това противоречеше на всичките му разбирания да не пожелава жена, отдадена на друг. Отдадена в чувствата си може би, но със своето тяло...

Тялото ѝ принадлежеше на него, заместника на годеника. Онзи годеник, който уж ѝ бил любовник. Ако бе излъгала за това, дали не го заблуждаваше и за другото?

Търсиш сламка, за която да се хванеш, мрачно си каза той. Искаш нещо, което не съществува. Поне що се отнася до нея.

Не си ли беше извлякъл поука преди? Не знаеше ли вече, че измамата бе естествено присъща на женската природа?

Но тя изглеждаше така различна, караше го да се чувства... Какво го караше да чувства? Че сливането им, необикновено и отчаяно, бе предизвикано от сила, на която и двамата не можеха да устоят? Мечти... илюзии... измислици...

Ако за него имаше нещо необикновено, нещо несрещано и важно, което трябваше да споделят, беше ли така за нея? Той просто бе заместил другия.

Мъжът, когото тя обявяваше за свой любовник, когато Мат със сигурност знаеше, че не е така. Защо го беше излъгала?

ПЕТА ГЛАВА

Долу в кухнята Емили опитваше да насочи мислите си към подготовката на вечерята, но за жалост не ѝ се удаваше.

Мат беше тук! Тя се разтрепери и бе принудена да остави големия тиган. Защо, защо съдбата бе допуснала това ужасно съвпадение?

Само веднъж, един-единствен път си беше позволила да се държи различно и ето какво се случи. Другите хора вършеха много по-безразсъдни неща, поемаха рискове, излагаха се на опасности, а после успяваха да се измъкнат. Но когато тя бе направила нещо, което дори противоречеше на разбиранията ѝ, сега трябваше да понася последствията и да се озове в една къща с мъжа-съучастник. Беше принудена да лъже, за да се защити от глупостта, която бе допуснала да прояви.

Той наистина ли си въобразяваше, че това ще се повтори? Думите му бяха достатъчно показателни. Задушаваща червенина обля лицето ѝ и тя посегна с треперещи ръце към тигана. Вината за погрешните му изводи беше изцяло нейна.

Сега ѝ се налагаше да погледне истината в очите. Бе позволила на един непознат да я докосва, без изобщо да мисли какво върши. Наивно бе решила, че след като не е бременна, няма и за какво повече да се тревожи. Каква огромна грешка.

Тя горчиво си помисли за реакцията на чичо ѝ, ако имаше как да узнае истината за своя гост. Колко ли други жени е срещал случайно по същия начин?

Повдигна ѝ се и тя потрепери. Нямахме смисъл да се убеждава, че е невинна жертва. По своя воля се бе хвърлила в прегръдките му. И не беше никак чудно, че той очаква това да се случи отново.

Ако не се бе престорила, че Травис е неин годеник... Измъчваха я угризения. Тя ненавиждаше лъжата и измамата, но имаше ли избор? Въпреки това забеляза горчивината и учудването в очите му, когато му

каза за годежа, а това я изненада и я принуди да се запита дали все пак...

Дали и той не си спомня със същия копнеж за часовете, прекарани заедно — спомен, който бе влял топлина и в най-студените ѝ дни.

Що за нелепи мисли!? Той ѝ показва истинската същност на близостта. Ако истината за тази близост ѝ се беше сторила горчива и неприемлива, вината си бе само нейна.

Изобщо не ѝ се ядеше, помисли си след половин час тя, ровейки в чинията, докато чичо ѝ разговаряше оживено с Мат. От тримата сякаш само чичо Джон изпитваше удоволствие от вечерята. Като човек, възпитан в традициите на старото поколение, той се отнасяше с уважение към жените, но единствено мъжете бяха достойните събеседници в интелектуален разговор. Сега ентусиазирано разказваше на Мат за годините си като преподавател в Оксфорд.

Докато слушаше, Емили научи, че Мат е бил един от неговите студенти и именно по предложение на чичо Джон ще поеме сега катедрата. Емили знаеше, че Мат е твърде млад, за да бъде избран за този пост, следователно би трябвало да е изключителен като учен.

Той участваше тактично в разговора, изслушваше чичо ѝ и от време на време си позволяваше да добави нещо интересно. Изглежда разбираше необходимостта на възрастния мъж да говори повече и приемаше това без раздражение.

Забравила за миг собствените си тревоги, тя погледна Мат, докато чичо ѝ разказваше за една от любимите си, но вече поостарели, теории за образованието. Мат съсредоточено слушаше и това очевидно не го отегчаваше. Напротив, той проявяваше уважение, разбиране и чувство за хумор. Нещо дълбоко в нея болезнено трепна и тя бе обзета от странно вълнение.

Бързо го потисна. Защо трябваше той да се появи в живота ѝ отново, да наруши спокойствието, да я принуди да се изправи срещу собствените си постъпки и чувства? Не можеше ли да ѝ помогне да преодолее рязката смяна на отношението си към него — веднъж неприязнено, а миг след това невъобразимо объркано и безпомощно, особено пред неочаквано демонстрираната нежност и съчувствие.

Защо съдбата се намесваше в живота ѝ, за да ѝ разкрие личността на този мъж, достатъчно зрял, достатъчно внимателен,

търпелив и благороден.

Тя непохватно стана от масата и предизвика погледите на чичо си и Мат. Старецът леко се намръщи, сякаш едва сега се сещаше за присъствието ѝ.

— Искам да поработя още малко върху бележките ти — обърна се Емили към чичо си, като умишлено избягваше погледа на Мат. — Да сервирам ли кафето в кабинета ти?

— Да, чудесна идея.

Мат стана и избърза да ѝ отвори вратата. Тя тръгна сковано към него, тялото ѝ се стегна от напрежение. Когато доближи, той тихо каза:

— Прекрасна вечеря. Докато приготвяш кафето, бих могъл да ти помогна тук и да разтребя масата.

Емили едва успя да скрие учудването си. Тя развълнувано го погледна, издавайки изненадата си от проявеното към самата нея внимание. Само да не бяха се срещали преди, само да не знаеше... Ако наистина не се познаваха и съществуваше единствено тази вечер и възможността да го слуша и наблюдава, имаше голяма опасност да... Какво? Да се влюби в него? Но това бе присъщо на младите момичета, не на зрелите жени.

Чичо ѝ се бе обърнал, за да види какво задържа Мат на вратата.

— Тъкмо благодарих на племенницата ви за прекрасната вечеря и ѝ предложих да измия съдовете — непринудено обясни Мат.

— За Бога, няма нужда да правиш това — рече старецът, преди Емили да успее да продума. — Това е женска работа, момчето ми. По-добре остави на Емили. Тя се справя чудесно.

Младата жена забеляза как Мат се намръщи.

— Всъщност предпочитам да измия този сервиз сама — бързо се намеси тя. — Много е стар и крехък, изисква специално внимание.

Забеляза все още стиснатите устни на Мат и побърза да излезе от стаята, преди той да успее да възрази. А може би и предложението му бе продиктувано не само от добри чувства, а от желание да остане насаме с нея, за да...

Какво? Да я убеди да се люби с него? Когато го срещна за пръв път, раздърпаната брада и рошавата коса бяха скрили истината от нея, а истината бе, че Мат Слейтър е изключително привлекателен мъж, на когото малко жени биха могли да устоят. Но все пак той едва ли щеше да посмее да си покани някоя, докато е гост в къщата на чичо ѝ. Пък и

тази вечер се бе разкрил като мъж, който владее напълно собствените си нужди и желания и не би се натрапил на жена, която ясно е показала, че не се стреми към такава връзка.

А недвусмислено му бе заявила, че не желае случилото се помежду им да се повтори. Но през онази нощ не беше ли точно обратното, не му ли показа не само готовност, но и желание да се люби с него?

Когато занесе кафето в кабинета на чичо си, двамата мъже бяха изцяло погълнати от разговора. Това обаче не попречи на Мат да стане и да поеме подноса от ръцете ѝ. Цялото ѝ тяло бе пронизано от тръпка при мигновеното докосване на пръстите им и стомахът ѝ се сви от разкритието колко силно я вълнува допирът до този мъж.

Тя излезе от стаята и потрепери при спомена за язвителния му и разголващ поглед. Сякаш за миг той бе прозрял в душата ѝ и видял нещо, което само тя имаше право да знае. И беше опитал да я принуди да разкрие чувствата си.

Но защо? От мъжка гордост? Или заради непреодолима страст?

Тя се помъчи да прогони тези мисли, докато миеше съдовете. А и китайският сервиз наистина изискваше изключително внимание. Работата ѝ отне доста време и тя реши, че е по-добре да си легне, отколкото да продължи заниманията в малкия си кабинет.

Стаите в старомодната къща нямаха собствени бани. Това досега не я бе притеснявало, защото чичо Джон използваше банята до своята спалня, а Емили — тази в другия край на коридора. Но сега стаята на Мат се намираще между двете бани и тя се ядоса, че не може спокойно да се съблече и измие, без да ѝ се налага да излиза и да притичва през площадката, увита в старата си хавлия.

Половин час по-късно тя откряна вратата. Коридорът бе пуст. Двата мъже сигурно още разговаряха в кабинета.

Колко показателно бе различното отношение на мъжете и жените към този вид близост, която тя и Мат бяха споделили! Когато днес го видя да влиза заедно с чичо ѝ, тя щеше да припадне, а той сякаш изобщо не се притесни, а сега дори успява да прогони всичко от съзнанието си и да прекара вечерта в приятен разговор.

Коридорът бе все още празен, когато по-късно Емили отвори вратата на банята. Сякаш бе останала съвсем сама в къщата. Зад страха, терзанията и загубата на самоуважение, се спотайваше странно

чувство, което тя не бе в състояние да определи. По-късно, когато се опитваше да заспи, тя осъзна, че се ослушва да чуе стъпките на Мат по стълбата. И тогава разбра какво бе онова чувство.

Прониза я отвращение от самата себе си, когато успя да го назове. Разочарование! Какво означаваше това? Нали тя самата показваше на Мат, че не го желае? Че няма намерение да повтаря преживяното в онези кратки часове на безумна страст? Защо тогава се чувстваше така, защо паметта ѝ играеше лоши шеги и ѝ връщаше онова усещане за сладост, топлина и любов в прегръдките на Мат?

Любов, каква глупост! Мат не я обичаше, не го обичаше и тя. Но какво ѝ става? Защо не може да приеме неприятната истина за собственото си поведение, а се мъчи да се скрие зад някакви измислени чувства?

Тя ядосано се обърна по корем и опита да отблъсне странните усещания, завладели тялото и ума ѝ. Не искаше Мат тук, не желаше той да нахлува в живота ѝ и да нарушава неговото спокойствие, като я тласка към измама. Не искаше той да ѝ напомня какво бе направила. Но най-много я тревожеше онова, което появата му тук я караше да изпитва и към двама им едновременно.

Глупачка, мълчаливо се обвиняваше тя. Жена, отдала на един непознат само защото неочаквано бе усетила, как животът се изплъзва покрай нея. После беше допуснала новата глупост да си позволи идиотски и невъзможни мечти. Затова сега, изправена пред мъжа от плът и кръв, тя бе лишена и от последната си мъглява защита. Той ѝ отне и несигурното убежище на илюзиите, отрече нежната романтика, с която тя украсяваше близостта им и сега очакваше от нея да се отдаде едва ли не с удоволствие на нуждите на техните тела.

Болката бе изненадващо остра, когато Емили осъзна, че си бе позволила да отиде твърде далеч — там, където не трябваше да пристъпва.

От краткия миг на споделената близост тя бе започнала да гради илюзии и успокоителни мечти, които бяха всъщност невъзможни. Рухнаха представите ѝ за взаимна обич и уважение, изпариха се тайните надежди за нежност, която би могла някога да се превърне в любов.

Така се успокояваше тя, когато нищо не ѝ пречеше да остави случилото се зад гърба си и да се преструва, че при други

обстоятелства, при повече време, двамата биха могли да установят подходящи отношения помежду си.

Сега всичко свърши. За Мат тя си оставаше само една подходяща непозната партньорка за леглото. Той искаше да продължи тази връзка и ясно го показва, а тя бе изпълнена с отвращение при мисълта за предишната си постъпка, когато сама бе нарушила собствените си принципи.

Емили дълго не можа да заспи.

— Чичо Джон, нали не си забравил, че днес следобед пристига твоят издател? — припомни му Емили.

Тъкмо приключваха със закуската. Мат се беше качил в стаята си, за да вземе нещо. Двамата с чичо й възнамеряваха да отидат в колежа, а Емили от опит знаеше, че щом старецът потъне в заниманията си, губи представа за времето.

— Не, не съм забравил. Надявам се, докато е тук, Мат да има възможност да прегледа ръкописа. Ценя мнението му. Между другото, онзи млад мъж, който снощи ти се обади по телефона...

— Не беше важно, чичо Джон — бързо го прекъсна Емили. — Ще се върнеш ли за вечеря?

— Не. С Мат ще вечеряме навън. Кога казваш, че ще дойде да ме види онзи човек?

— В два и половина — търпеливо отвърна Емили, докато крадешком поглеждаше към вратата на кухнята в очакване Мат да се появи отново.

Въпреки терзанията й, закуската не се превърна в мъчение, за което се беше подготвила. И ако не бе наясно с отношението на Мат, тя би могла напълно да се заблуди от държанието му.

Например тази сутрин той настоя тя да закусва спокойно и сам да приготви чая, който поиска чичо й. Не й даде възможност дори да възрази.

След това й благодари за прекрасната закуска така топло, сякаш се извиняваше, че цялата домакинска работа лежи на нейните плещи.

Въпреки че самата тя бе ранобудна, изненадата й беше голяма, когато сутринта слезе в кухнята, облечена в обичайната си кафява пола, риза и джемпър и видя Мат да се връща от градината.

— Имате прекрасна градина — непринудено рече той, сякаш бяха наистина съвсем непознати.

— Но е доста занемарена — хладно отвърна тя. — Нямам време да се занимавам с нея.

— Разбирам. Надявам се, чичо ти няма да има нищо против да се отдам на скритите си инстинкти за връщане към природата, докато съм тук, и ще ми позволи да поработя.

Заедно с него в кухнята нахлу свежото ухание на ранно утро и тя несъзнателно приближи само на крачка разстояние, ала в същия миг осъзна какво е сторила и застина. Извини се нервно, че трябва да приготви чаша чай за чичо си, за да не позволи на Мат да долови притеснението ѝ.

— Мислех, че работиш тук като изследовател, а не като домашна помощница на чичо си — предизвикателно заяви той.

— Харесва ми да се грижа за него — защити се тя, усетила разочарованието и горчивината на всички години, в които бе понасяла недоумението на собствените си родители по отношение на стремежа ѝ да се грижи за някого. — Не виждам нищо унизително в желанието си да създавам домашен уют. Не всеки желае да прави кариера и пари. И не всеки се стреми да покорява върхове и да завладява света. И се дразня, че тези, които нямат такива желания, трябва да бъдат считани за втора категория хора.

— Съгласен съм с теб — тихо отвърна той. — Има едно особено удовлетворение в това да се познаваш и да умееш да реализираш най-добрите си качества. Твърде малко са хората, които са доволни от своята съдба и умеят да я ценят. Особено днес, когато жените на твоята възраст са принудени да бъдат едновременно и съпруги, и майки, и професионалистки.

— Искаш да кажеш, че не всички жени си позволяват лукса да бъдат само домакини? Е, в такъв случай аз съм щастливка.

— А годеникът ти? Той знае ли, че е късметлия?

Тихо изреченият въпрос я накара да замълчи. Решена да защити начина си на живот и разбиранията си, които досега бяха толкова често критикувани от семейството и от приятелите ѝ, тя съвсем забрави останалото. Зяпна, без да си дава сметка за объркването, проличало в очите ѝ, както ѝ за сянката на страха, замъглил погледа ѝ.

Какъв ли е този човек, успял да внуши такава несигурност и липса на самочувствие в жената, която уж обича, помисли си Мат. Какво крепеше връзката им и какво бе накарало тази жена да погуби себе си и своята невинност в прегръдките на един непознат?

Така рязко ѝ обърна гръб, та Емили бе сигурна, че е доловил предателското чувство, свило душата ѝ. Навярно е усетил копнежа ѝ да се доближи към него, както и сковането ѝ, предизвикано от силата на чувствата, които се бореха в нея. А после Мат излезе и я остави сама пред мрачната истина с желанието никога повече да не го беше срещала отново.

Веднага щом долови стъпките му, Емили бързо отмести поглед от вратата на кухнята и се престори, че е заета с някаква безполезна работа, за да избегне всякакви приказки, освен краткото „довиждане“ през рамо, когато Мат и чичо ѝ тръгнаха да излизат.

Отсъствието му би трябвало да я успокои и да я накара да се почувства по-добре, да се затвори в малкия си кабинет и да се задълбочи в обичайната си работа. Би трябвало, помисли си тя, когато се улови, че просто стои и неவிждащо се взира в празното пространство пред себе си.

ШЕСТА ГЛАВА

Днес бе един от дните, в които госпожа Бийти не идваше, и щом мъжете излязоха, Емили се захвана с домакинската работа. Имаше да свърши доста неща, преди да се отдаде на заниманията си в малкия кабинет.

Докато почистваше спалните и баните на втория етаж, тя си помисли колко ли биха се ядосали родителите ѝ, ако можеха да я видят отнякъде. У дома цареше хаос, с който и Луиз не успяваше да се справи. Родителите ѝ проявяваха ред и дисциплина само когато се приготвяха за някое от пътешествията си. Особено трудно бе за майка ѝ да си представи, че една от дъщерите ѝ изпитва дори удоволствие от домакинската работа. Емили дори си мислеше, че я дразни с усърдието си.

Спомни си как една Коледа се надяваше да получи кукла, а майка ѝ я убеждаваше да си избере някакъв друг подарък.

Известно време бе полагала усилия да прилича на родителите си по начина си на живот, но никога не заобича пътешествията. Единствената привързаност, която чувстваше, бе към дома. Харесваше ѝ работата върху книгата на чичо ѝ, но изпитваше същото удоволствие и от лъскането на старите мебели, готвенето, подреждането на цветята от градината.

Чичо ѝ бе оставил стаята и банята в пълен безпорядък. Затова изненадата ѝ, когато влезе в спалнята на Мат, бе още по-голяма. Всичко там бе идеално подредено, както когато се беше нанесъл.

Единствено якето, метнато върху облегалката на стола, подсказваше чуждото присъствие в стаята. Тя неволно приближи и го взе. Същото яке, което той носеше в съдбоносната нощ, когато се запознаха. Сигурна беше в това.

Познатият аромат на мека и гладка кожа я погълна и без да съзнава действията си, тя впи пръсти в меката материя, сякаш търсеше опора. Нахлуха спомени, толкова ярки, така изпълнени със страст, че предизвикаха болезнена реакция и тялото ѝ потръпна.

Сега, когато всичко бе безвъзвратно отминало, когато бе станало твърде късно, тя осъзна, че нуждата, че силният копнеж, който я беше тласнал към неразумната постъпка, нямаха нищо общо нито с годежа на Грейси, нито със собственото ѝ притеснение, че е на двайсет и шест и още не познава любовта. Колкото и да беше странно, каквото и да мислеше за себе си, тя се принуди да признае, че подсъзнателно бе пожелала него, не изобщо мъжа, а точно този мъж. Мат!

Тя смутено се отпусна на ръба на леглото, все още стиснала якето в ръце. Никога не бе пожелавала мъж. Не и по този начин... Така настойчиво, така остро, така болезнено, че копнежът се бе оказал по-силен от всичките ѝ досегашни чувства.

Трепереща, пое дълбоко дъх. Лекият ветреца игриво удряше клоните на магнолията отвън в прозореца. Само след няколко месеца тези голи клони щяха да бъдат обсипани с тъмнорозовите чашки на цветовете: Отвън щяха да разцъфнат фунийките и розите. Мат няма да е тук тогава и тя ще съумее да възвърне спокойствието си. Ще се отърси от мъчителните мисли, от опасната нужда да разсъждава върху всяко свое чувство.

Нима имаше нещо лошо в това, че бе пожелала Мат? Та нали и тя бе човешко същество? Стана и прекоси стаята, все още стиснала якето. Позволено ѝ бе да изпитва нормални човешки чувства, тогава имаше право и на нормалните грешки, нали? Колко други жени бяха постъпвали по същия начин, но не страдаха така, както сега страдеше тя.

Тя премигна, погледнала отражението си в огледалото. Достатъчно неприятно бе и преди, когато само тя знаеше какво е направила, но сега тук беше и Мат, мъжът, който я познаваше по-добре от всички, мъжът, пред когото бе свалила удобното прикритие на приличието и бе показала беззащитността си.

Затова ли сега усещаше страх и тревога? Заради факта, че след като така се разкри пред Мат, вече щеше да бъде винаги уязвима?

Само да не беше се появявал отново! Да не трябваше пак да го среща! Тогава би могла да се справи, да забрави случилото се, да го погребее дълбоко в душата си. А сега то отново я преследваше... Така, както Мат я преследваше в сънищата ѝ след онази нощ.

Тя стоеше изправена до прозореца и вперила невиждащ поглед навън. Съзнанието ѝ я пренасяше в джипа, в голата прегръдка на Мат,

тялото ѝ потръпваше от спомена за нежното докосване на ръцете му, на неговото тяло...

Тя измъчено простена и изпусна якето, затвори очи и подпря чело до хладното стъкло. Какво ѝ ставаше, по дяволите? Защо сама си причиняваше такава болка? Трябваше да си спомня случката с отвращение, с ненавист, а не да изпитва този болезнен копнеж, това физическо усещане за самота, което я поглъщаше и задушаваше. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Глупави и безполезни.

Да плаче за Мат... Защо, за Бога? Защо допускаше мечтите ѝ да превръщат мъжа, който само се бе възползвал от глупостта ѝ да му се отдаде, във въображаемо воплъщение на нежност и страст, на чувство, по-силно и обещаващо от простото сливане на две тела.

Защо се измъчваше? Дали сама не си внушаваше, че е влюбена в него, за да оправдае физическото си желание?

Ако е така, значи се оказваше още по-голяма глупачка, реши тя, излезе от стаята и забърза надолу по стълбите.

Объркана от собствените си мисли и чувства, тя безцелно се разхождаше из градината. Странно, но в диво избуялата растителност намираще особено удоволствие и успокоение на иначе силното си чувство за ред. Харесваха ѝ виещите се растения, високата трева, дръвчетата, покрити с цвят. Единствено зеленчуковата градина я предизвикваше да пожелае да възстанови някакъв порядък.

С лека въздишка тя се върна в къщата, но тишината там не ѝ донесе повече спокойствие. Докато приготвяше любимия кейк на чичо си за чая, мислите ѝ отново я пренесоха в някаква голяма кухня, пълна с деца, които имаха тъмната коса, сините очи и усмивката на своя баща.

Сякаш толкова отдавна бе отминало времето, когато Джери безмилостно я бе лишил от собствените ѝ илюзии. Тогава тя се беше научила да крие дълбоко в сърцето си старомодните си мечти за дом и семейно щастие, които сега неочаквано извираха от тайните кътчета на душата ѝ. Жестокостта на Джери я бе накарала да ги потисне и да опита да види живота си в друга посока. Но един спокоен брак без чувства никога не би запълнил празнината и дълбокия копнеж на мечтите ѝ. Мислеше си, че може да приеме действителността такава, каквато е, да бъде доволна от това, което ѝ предлага животът, но сега,

жестоко и ненужно, съдбата бе решила да я измъчва и да ѝ напомня за другото, което щеше да остане непостижимо.

Тя се помъчи да прогони безполезните мисли и да се захване с работата си.

Издателят трябваше да пристигне в два и половина и тя се надяваше чичо ѝ да се върне навреме. Беше невероятно разсеян, когато нещо не се отнасяше пряко до научните му занимания.

В два тя внимателно подреди изписаните листове и почисти бюрото си. После се качи в стаята си, изми се, среса косата си и сложи малко грим. Грейси винаги настояваше:

— Толкова си бледа. Имаш нужда от малко цвят. Това не означава, разбира се, да прекаляваш с грима.

Емили си спомни думите ѝ, докато си слагаше малко руж, сенки и леко червило. Резултатът наистина бе окуражаващ, призна тя, когато се погледна в огледалото.

Непрекъснато си напомняше, че присъствието на Мат няма нищо общо с опитите ѝ да изглежда по-добре. Последното нещо, което би желала, е да привлече вниманието на този мъж, който вече бе заявил интереса си към нея просто като партньорка в леглото. Ръката ѝ трепна, но тя бързо си каза, че няма нищо лошо да изглежда добре пред издателя на чичо си. В края на краищата, това, че харесваше работа и начин на живот, към които много от връстниците ѝ биха изпитали презрение, не означаваше, че трябва да прилича на старомоден книжен плъх.

Вярно, не беше красива, но Грейси се оказа права — лекият грим подчертаваше дългите ѝ и гъсти мигли.

Сигурно тази мисъл я накара и да се преоблече в интересната синьо-зелена шотландска пола и яркожълтия пуловер — подаръци от родителите ѝ за Коледа.

Тези дрехи бяха твърде модерни и ярки според собствения ѝ вкус, но един поглед в огледалото бе достатъчен да я убеди, че ѝ стояха твърде добре. Тя забърза надолу по стълбите, за да приготви подноса с чая за очаквания гост.

Не успя да се справи толкова бързо, колкото очакваше. Когато най-после влезе с подноса в стаята, отвън се чу моторът на кола, после стъпките на чичо ѝ и Мат в преддверието.

Стомахът ѝ се сви от притеснение и тя се помоли Мат да се качи първо в стаята си. Със сковано от напрежение тяло и вдигната брадичка, Емили застина, вперила поглед в отворената врата на кабинета.

— Браво, направила си чая — още с влизането си я похвали чичо ѝ. — Навън задуха изненадващо студен вятър. Нашият гост май още не е пристигнал?

— Няма да дойде преди два и половина — машинално отвърна Емили. Не успяваше да откъсне очи от Мат, застанал на прага и вперил в нея недоумяващ поглед, който накара сърцето ѝ да подскочи и да ускори своя ритъм.

Чичо ѝ продължаваше да приказва, но Емили бе неспособна да се съсредоточи върху думите му. Устата ѝ пресъхна.

— По-добре да отида да напълня чайника — чу тя безизразния си глас. Какво ѝ ставаше?

— Добре, Емили, но донеси още една чашка. Искам и Мат да остане. Той има опит в тези неща.

— Е, не чак толкова — намеси се Мат. — Няколко статии и един учебник — да, но не и книга.

Макар да говореше на чичо Джон, Мат не откъсваше очи от нея. Защо? Защо нарочно се опитваше да я притеснява? Или просто не можеше да откъсне очи от нея, както и тя самата не успяваше да отмести поглед от него... Сърцето ѝ подскочи и тя усети, че притеснението ѝ се смесва с особено вълнение. Престани, строго си каза тя. Спри това въображение. Не мечтай за неща, които не съществуват. Знаеш какъв е този мъж. И прекрасно съзнаваш какво иска от теб.

Тези мисли ѝ подеждваха отрезвяващо, но болезнено.

Мат не помръдваше от прага.

— Ще дойда да ти помогна — любезно предложи той.

Тя не успя да отвърне. Само тръсна глава и почти изтича покрай него, тресна вратата на кухнята зад гърба си и се опря на нея, докато възвърне силите си.

След малко, докато приготвяше чая, чу шума на друга кола. Последваха решителни стъпки в преддверието — Мат отиваше да посрещне госта.

Тя реши да остави мъжете да се представят един на друг и после да отиде при тях, ала вратата се отвори и Мат влезе в кухнята.

— Той пристигна — съобщи й.

— Чух — отвърна Емили с напрегната полуусмивка. — Ей сега ще донеса чая — добави тя с надежда, че той ще излезе от кухнята. Напразно. Мат продължаваше да стои и настойчиво да я гледа.

— Колко бързо се променяш ти — тихо продума — накрая. — В нощта, когато те срещнах, бе въплъщение на съвременната и свободомислеща жена, която сама определя правилата на живота си. После снощи — толкова скромна, така безразлична. А днес виждам друга Емили. Няма нужда да питам заради кого си се облякла така — кисело добави той. — Сигурен съм, че ще предизвикаш възхищението му. Личи му, че харесва жени, които не са чак толкова скромни. А и начинът, по който си сресала косата си, ще го подтикне да си представя как би плъзнал пръсти в нея, докато те целува. Ще му хареса и този пуловер, който прекрасно подчертава женствеността ти... Всъщност има ли нужда да ти го казвам? Навярно годеникът ти го е казвал неведнъж. — Емили усети, че е ядосан, докато отчаяно се мъчеше да разбере глупавите обвинения, които й отправяше. — Какво точно искаш, Емили? — дрезгаво попита той и пристъпи към нея. Това движение й отне възможността да реагира. Господи, колко бе едър и висок. Заплашителната му мъжественост накара стомахът ѝ да се свие. Тя засрамено отчете, че тръпката не бе предизвикана само от страх. — Сгодена си, но все пак ми се отдаде, когато... — Мат не успя да продължи. Помъчи се да овладее бушуващите си чувства.

Какво, по дяволите, му ставаше? Съзнанието, че бе първият мъж в живота на тази жена, не трябваше да му позволява да се държи идиотски и да проявява такова собственическо отношение към нея. За Бога, та тя бе сгодена за друг. И все пак! Тя бе споделила страстта си именно с него!

Мълчанието му помогна на Емили да излезе от транса и да посегне към подноса с чая. Вътрешно тя все още трепереше от напрежение, но се стараше да не издава колко много я бе засегнал гневът му.

С високо вдигната глава тя се отправи към вратата, като пренебрегна предложението на Мат да помогне.

В коридора не се удържа и хвърли един поглед към отражението си в огледалото. Неочаквано гъста руменина обливаше лицето ѝ, а жълтият пуловер наистина предизвикателно подчертаваше нежната извивка на гърдите ѝ, както бе отбелязал Мат.

Предизвикателно. Нито едно нейно действие досега не би могло да се окачестви като предизвикателно. Дори не си беше купила сама този пуловер, искаше ѝ се да му каже, най-малко би го направила с такава цел, както унижително я обвини той. Никога не ѝ беше идвало наум нарочно да привлича внимание с физиката си. А и не смяташе, че тялото ѝ би предизвикало интерес. И все пак Мат бе забелязал точно това и жестоко я бе обвинил в разпътно поведение.

Чайникът потракваше в треперещите ѝ ръце. По някакъв начин Мат я бе изпреварил и сега ѝ отваряше вратата. Тя почти се допря в тялото му, докато минаваше покрай него. Емили настърхна и видимо потрепери, което не остана незабелязано нито от Мат, нито от госта, макар той да бе погълнат от разговора с чичо ѝ. И двамата впериха очи в нея.

Интересът, за миг проблеснал в очите на издателя, така я изненада, че и тя на свой ред се втренчи в него. Какво ѝ ставаше, по дяволите? Какво я бе променило?

Никога не се бе мислила способна да предизвика желание в нечий мъжки поглед. А сега и Мат, и издателят...

Дали всичко не се обясняваше с факта, че се беше любила с Мат? Тя несъзнателно прехапа устни. Глупости. Не можеше да ѝ се изпише на лицето. Но наистина не ѝ харесваше мисълта, че може така нескромно да привлича мъжете, без дори да го съзнава.

Тя остави подноса и Мат приближи да ѝ помогне, но гостът го изпревари и побърза да се представи.

— Разбрах от чичо ви, че вие сте свършили по-голямата част от работата по книгата му и бихте могли да ми разкажете по-подробно докъде сте стигнали. Това, което особено ме привлече, бе необикновената дълбочина на характерите. Когато пристигнах, очаквах да намеря традиционна изследователска работа на един голям ерудит, какъвто е вашият чичо. Но изненадата ми бе огромна, защото книгата се оказа едновременно задълбочена и интересна за четене. Наистина бихме желали да я издадем.

Емили се изчерви. Зачуди се дали Питър Кавендиш се беше досетил наистина, че заслугата за облагородяването на образите в книгата на чичо ѝ е само нейна. Притеснено се заслуша в разговора им, докато обсъждаха работата. Мат също се намесваше от време на време с подходящ коментар.

Емили се зае с поднасянето на чая и малките сандвичи, които чичо ѝ много харесваше.

— Разбрах, че и вие самата имате научна степен — обърна се към нея Питър Кавендиш. — Мислите ли за своя кариера, или...

Ето пак! Отново някой бе готов да допусне, че тя не е удовлетворена от работата, която върши, а и от начина си на живот. Отново очакваха от нея да се стреми към кариера и известност.

— Нямам определени планове — тихо, но с достойнство отвърна тя. Нямаше намерение да се преструва дори пред този твърде очарователен мъж, който я гледаше по начин, предизвикващ я да се запита дали майка ѝ предварително не е била наясно с ефекта от жълтия пуловер.

— Вероятно е така, но наистина сте свършили отлична работа върху книгата на чичо си. Имате очевидна дарба и, ако решите да се занимавате с нещо ново, непременно ми се обадете.

Той отправи още няколко приятни похвали за работата ѝ и Емили се почувства изненадана и доволна. Когато после я придружи до кабинета ѝ, за да уговорят някои подробности, тя разбра, че той наистина е оценил заслугата ѝ за превръщането на книгата в общодостъпно четиво.

— Мога ли да бъда откровен пред вас? — попита Питър Кавендиш, докато затваряше вратата зад гърба си, за да не бъде чул разговорът им. — Чичо ви наистина е велик учен, но учените невинаги успяват да направят произведенията по любимите си теми интересни и четивни. Тази книга е съвсем различна и заслугата е изцяло ваша, макар да се съмнявам, че чичо ви го осъзнава напълно. Чел ли е готовия материал, който сте написали? — с усмивка попита той.

Емили се изчерви:

— Разбира се.

— Хм... Бихме желали той да довърши ръкописа си възможно най-скоро. Знам, че се занимава с изследователска работа, затова мислите ли, че шест месеца ще бъдат достатъчни?

Докато пресмяташе наум колко работа предстои, Емили разгръщаше материалите си и неочаквано блъсна една купчина справочници. Те се стовариха на пода, а Питър Кавендиш бързо я сграбчи и успя да я дръпне встрани.

Емили тъкмо му благодареше за намесата, като си помисли колко силно биха ударили краката ѝ тежките токове, когато на вратата неочаквано се появи Мат.

Питър я бе прегърнал през раменете, а другата му ръка все още беше около кръста ѝ. Тя бе обърнала лице към него, защото тъкмо се канеше да ѝ каже нещо. В това случайно докосване нямаше никаква интимност, Питър просто я беше спасил от удара, но Мат погрешно изтълкува близостта им и изражението му ясно го подсказваше.

Тя се изчерви и рязко се отдръпна от Питър, макар да нямаше повод да се смуцава и да се чувства виновна. Дори да ги беше хванал как се целуват, Мат нямаше право да се сърди, защото това не беше негова работа, възмутено си каза тя.

— Джон иска да обсъдите заедно още нещо — хладно се обърна Мат към Питър, като напълно пренебрегна присъствието на Емили.

Тя изгаряше от гняв, но се престори на много заета, за да не се налага да ги придружи. Имаше нужда да остане сама и да овладее чувствата си.

Двайсет минути по-късно Питър се показва на вратата, за да се сбогува.

— И не забравяйте, че ако ви се прииска промяна, веднага мога да ви предложа няколко автори, които с удоволствие ще ви наемат да работите за тях — добави той. — Животът ви тук едва ли е много интересен.

Чудейки се дали да му каже, че това си е неин избор, Емили само благодари и му пожела всичко хубаво. После погледна часовника си. Беше време да се заеме с приготвянето на вечерята.

Унесена в мисли, тя не усети кога вратата се отвори и в кухнята влезе Мат.

Той изглеждаше бесен. Сърцето ѝ подскочи, макар да знаеше, че Мат няма право да се ядосва.

— Какво става с теб? — започна той без предисловия. — Нима си способна да се развълнуваш само като се любиш с непознати? Явно

с годеника си не изпитваш подобно сексуално вълнение. Първо бях аз, сега пък — Кавендиш.

Емили го гледаше недоумяващо и не можеше да схване какво ѝ говори, не бе в състояние да проумее обвиненията, които ядно сипеше върху ѝ. Но долови горчивината в гласа му. Той тръгна към нея, сякаш с намерение да я разтърси, а тя усети най-силната болка, която някога бе изпитвала.

Не спираше да си задава въпроса „защо“, защо толкова я болеше, защо имаше толкова огромно значение мнението на Мат? Тя се стрелна покрай него, без да се подчини на вика му да спре, хукна нагоре по стълбите и се скри в спалнята си.

Чак в леглото осъзна, че плаче. Цялото ѝ тяло се разтърсваше от болезнени ридания.

— Емили... Извинявай, не исках да...

Мат стоеше наред стаята и не откъсваше очи от нея. А тя едва сега си даде сметка как изглежда. Усещаше как сълзите се стичат по лицето ѝ и гневно изгледа мъжа. Нямахте право да влиза в стаята ѝ. Нямахте право да ѝ отправя всички тези обиди. Никакво право.

Чу как Мат си пое дълбоко дъх и неволно впери поглед в гърдите му, които тежко се повдигнаха. Тишината тежеше от напрежение. Емили имаше чувството, че се задушаваше. Сърцето ѝ заби учестено, а през сълзите чертите на лицето му сякаш се стопяваха. Не успя да го види, но усети, че той е приближил до нея.

Изпита непреодолимото желание да се отдръпне, но се помъчи да преодолее смущението си и каза:

— Нямах право да влизаш тук.

— Ако слушам теб, нямам никакви права, що се отнася до нас двамата. И все пак аз бях твой любовник, Емили. Прегръщах те, докосвах голата ти кожа, усещах тялото ти под своето... Любих те, Емили, а това...

— Любил си ме?! Искаш да кажеш, че просто прави секс с мен — прекъсна го тя. Какво, по дяволите, се опитваше да направи? Защо ѝ говореше така? Защо я измъчваше? Тя не беше глупачка и разбираше, че единственото му желание е отново да се озове в леглото с нея. А това не беше от любов.

Видя как се промени изражението му. Погледът му стана суров, но гласът му продължаваше да звучи спокойно, когато тихо ѝ отвърна:

— Добре. Правих секс с теб... А сега искам...

— Сега искаш същото — горчиво изрече Емили. — Обаче аз няма да ти позволя да ме използваш, Мат. Веднъж може и да съм ти позволила по най-глупав начин...

— Да си ми позволила?! Но ти ме умоляваше, ти го искаше — грубо я прекъсна той. — Ти го пожела толкова силно, колкото и аз, ти...

— Не... не... не — простена Емили и запуши уши. Думите заплусяха като бич и тя не бе способна повече да се владее.

— Да — настоя Мат, приближи до леглото и хвана ръцете ѝ. — Да — вече по-меко повтори той. — Емили, аз...

Той неочаквано замълча, а странният му поглед я омагьосваше заедно с леката милувка на ръцете му. Нещо ставаше с нея, нещо познато и опасно, нещо, което единствено Мат бе способен да предизвика.

И преди я беше накарал да изпита същото чувство. Преди. Тялото ѝ не искаше да се подчини на тревожните сигнали, които разумът му изпращаше. Очите ѝ се замъглиха от спомена и тя потръпна от лекото докосване на пръстите на Мат.

Тялото ѝ откликна на дрезгавия звук, изтръгнал се от гърлото му, отмаля и с готовност се огъна към неговото.

Тя усети как мъжът зарови пръсти в косата ѝ и се наведе към нея. Знаеше, че той ще я целуне, но не опита да избегне властното докосване на устните му. Ръцете ѝ неусетно се обвиха около врата му, а очите ѝ се притвориха в сладостно очакване.

В този миг чичо ѝ извика отвън. Тя рязко се отдръпна. Не посмя да вдигне очи към Мат. Не можеше да понесе унижението от тържествуването, което сигурно проблясваше в неговия поглед.

— Идвам, чичо Джон — извика с треперещ глас тя, скочи от леглото и се стрелна покрай Мат, като отново избягна очите му, съзнавайки напълно какво щеше да се случи, ако не ги бяха прекъснали. Тя не се заблуждаваше за собствения си копнеж и готовността, с която щеше да му позволи да я прегърне и отново да я люби. Както преди.

СЕДМА ГЛАВА

Въпреки личните си причини да не желае присъствието на Мат в къщата, Емили си даваше сметка, че то се бе отразило и на работата на чичо ѝ по книгата. Тази мисъл я накара да потръпне от раздразнение.

Той беше тук вече две седмици, през които чичо ѝ прекарваше необичайно много време или с него, или в университета, вместо да работи у дома.

Емили не можеше да отрече, че присъствието на Мат сякаш подмладяваше чичо ѝ и възвръщаше енергичността и вкуса му към живота. Наложихе се тактично да отклони разговора с Питър Кавендиш, който вчера бе позвънил да се осведоми как върви работата по книгата.

Днес Мат и чичо Джон обядваха с ректора на университета, после щяха да вечерят с колеги преподаватели. В друг случай Емили би се зарадвала на възможността да си бъде сама у дома. Сега, когато трябваше да е още по-доволна, че се освобождава от непрестанните мисли, които я тормозеха в присъствието на Мат, тя безцелно се мотаеше из къщата, докато изведнъж се улови, че е застанала пред вратата на спалнята му. Но какво ѝ ставаше? В началото я подлудяваше мисълта, че той е така самоуверен и хладнокръвно допуска, че тя ще се хвърли в обятията му. Но дните минаваха и на Емили ѝ ставаше все по-лесно да забрави гнева и изненадата от онзи първи миг на появяването на Мат. В съзнанието ѝ тези чувства отстъпваха пред все по-натрапчивия спомен за онази нощ, за преживяното с този силен и страстен мъж, с когото всъщност би могла да има толкова общи неща.

С всеки изминал ден пред нея се разкриваха нови черти от характера на Мат, които постепенно рушаха впечатлението, създадено при неочакваното му появяване в къщата.

Дали сама не се заблуждаваше? За Мат това сигурно бе някаква игра, той умишлено я дебнеше и изчакваше тя постепенно да промени решението си да стои далеч от него. Но защо? Ако му трябваше единствено сексуална партньорка, имаше достатъчно жени, които с готовност и желание биха се озовали в леглото му.

Обзета от мрачни мисли, тя бавно тръгна по коридора. Дали той съзнаваше, че най-големият му съюзник всъщност е собственото ѝ тяло, което с такава готовност откликваше? Или просто се бе отегчил?

Сигурно, защото след онзи следобед, когато, така страстно я беше целувал в спалнята ѝ, той не направи друг опит да я докосне. Понякога тя усещаше странния му настойчив поглед, който караше стомаха ѝ да се свива.

Мат въплъщаваше представата ѝ за всичко, което би могло да я накара да се влюби в един мъж — беше внимателен, чувствителен и умен. А в нощта, когато се бяха любили, се бе насладила на невероятната му нежност. Но после, в студената светлина на деня, Емили се изплаши от собствената си постъпка. Сега лежеше будна, а тялото ѝ болезнено копнееше за прегръдката му, за споделените нежни ласки.

Вбесена от слабостта си, тя реши да излезе в градината. Вече два дни грееше слънце и Емили почувства нужда от глътка свеж въздух. След малко, обути в старите джинси, които отдавна бяха забутани в дъното на гардероба, в пуловера на сестра си и в спортни обувки, тя се отправи към двора.

Изключително удоволствие бе да изтръгваш бурените от земята, реши тя, когато след половин час едва си поемаше дъх от умора. А може би просто задоволяваше някакъв вътрешен инстинкт към разрушение, докато се бореше да изтръгне дълбоките корени на плевелите. Много отдавна никой не бе полагал грижи да поддържа зеленчуковата градинка и тя се съмняваше, дали собственият ѝ ентузиазъм ще се окаже достатъчен, за да почисти всичко наоколо.

Мина доста време. Гърбът я заболя, но Емили не се предаваше, твърдо решила да свърши работата докрай. Ако не друго, то поне можеше да посади тук грах, а напоследък трудно се намираше пресен на пазара.

Погълната на работата, Емили правеше планове как ще възстанови лехите. Успя да прогони от съзнанието си тревожните мисли за Мат и дори не забеляза кога мъжете се върнаха.

Ягуарът на Мат беше почти безшумен и двамата с Джон влязоха в къщата, без Емили да чуе. От прозореца на спалнята си Мат идеално виждаше двора и градинката пред кухнята. Той се намръщи, докато

наблюдаваше приведената фигура на Емили и усилената ѝ работа, която очевидно сама си бе наложила да свърши.

Наистина ли имаше нещо толкова самотно и уязвимо в превития слабицьк гръб, или това бе игра на въображението му? Тя поспря и отметна коса от челото си. Тази прическа несъмнено ѝ подхождаше, но той я харесваше повече с дълга коса, както беше, когато... Мат с мъка преглътна, неспособен да откъсне очи от малката фигурка долу.

Нямаше смисъл да си напомня непрекъснато, че тя е само още една Джоли, просто друга измама. Но не можеше да призове на помощ отвращението, което му бе помогнало да се раздели с Джоли и да запази достойнството си. И гордостта.

Опитваше да се убеди, че с уплахата си, когато го видя отново, и с твърдото решение да му покаже, че би предпочела да забрави случилото се помежду им, Емили разкриваше истинската си същност на жена, която е готова да измами, да се отдаде на някой непознат. И все пак колкото и да си повтаряше, че това е истинската Емили, сърцето му отказваше да се съгласи, а в съзнанието му непрекъснато нахлуваха спомени за споделената нощ, за вълнуващата неподправена невинност, за огромното ѝ желание и тя да му достави удоволствието, което сама получава.

Имаше някакъв черен хумор във факта, че тя очевидно го приемаше като мъж, който се стреми единствено към сексуална връзка с нея. Достойнството, което излъчваха очите ѝ, когато му заяви, че няма да му стане любовница, дълбоко го бе развълнувало. Той не можеше да пренебрегне усещането, че тя се държи като две съвсем различни жени едновременно, едната страстна и любеща в прегръдките му, с отзивчиво тяло и отзивчиво сърце, отдала му се по невероятен начин, а другата — измамна и студена, хладнокръвно любила се с него, докато вече е била сгодена за друг. Но имаше и още нещо — неоспоримата ѝ девственост. Затова ли така му се беше отдала? От страх, че годеникът ѝ ще я отхвърли заради нейната неопитност? Но подобно нещо би било нелепо, ако онзи мъж наистина я обичаше...

Травис, що за име е това? Тя каза, че е австралиец. Този човек не разбираше ли какво рискува, като я оставя сама? Или просто не го интересуваше?

Долу в градината Емили се изправи и поразкърши схванатия си гръб. Със задоволство огледа работата си. Трябваше да изхвърли някъде огромния куп изтръгнати плевели.

Тя се протегна, намръщи се и погледът ѝ пробяга разсеяно по фасадата на къщата, когато в миг зърна Мат на прозореца. Изненадата я остави без дъх. Нямаше представа кога са се върнали двамата мъже, не бе забелязала дори колко ниско до хоризонта е слязло слънцето, което отдавна трябваше да ѝ подсказже, че твърде дълго е работила навън.

Емили внезапно осъзна как изглежда — влажни кичури коса полепваха по лицето ѝ, панталоните ѝ бяха кални и раздърпани, а тялото ѝ се обливаше в пот.

Мат я наблюдаваше... Защо? Сърцето ѝ учестено заби, зави ѝ се свят, разтрепери се от напрежение. А може би той просто разсеяно гледаше през прозореца. И все пак не можеше да се самозалъгва, мъжът наистина наблюдаваше нея.

Изведнъж тя се почувства разголена и уязвима. Искаше ѝ се да се скрие. Имаше нужда от душ и чисти дрехи. Забърза към вратата на кухнята, изхлузи калните си обувки на прага и влезе по чорапи вътре. Тъкмо отваряше вратата към коридора, когато се появи Мат. И двамата застинаха, впили погледи един в друг.

— Не разбрах кога сте се върнали — каза Емили с пресекващ глас. — Ей сега ще се преоблека и ще направя чая.

— Мога да го приготвя и аз.

Колко бе различен той от чичо Джон и от баща ѝ, който въпреки вярата си в свободата на личността, често обичаше да бъде обслужван.

Той съвсем любезно я пропусна да мине, а тя се вбеси от собственото си притеснение да се озове близо до него. Нелепо бе да си представя, че Мат ще се пресегне и ще я сграбчи. А и защо да го прави? Тя насочи вниманието си към стълбите и си наложи да тръгне натам. Едва бе докоснала първото стъпало, когато той се извърна и хвана ръката ѝ. Споменът нахлу в съзнанието ѝ — пак тази длан, топла, здрава и загрубяла, но все пак нежна, сякаш той усещаше колко уязвима се чувства тя и се опитваше да ѝ вдъхне сигурност.

Емили можеше да се отскубне, да продължи нагоре по стълбите и да се отдалечи от него, но нещо я спря. Застина, напрегната и

задъхана, а той се приближи и посегна към лицето ѝ да изтрие нещо от бузата.

— Кал — кратко обясни Мат и тя разбра, че не си измисля. На какво ли приличаше с разбърканата си коса и мръсните си дрехи?

— Работих в градината — побърза да се оправдае.

— Знам. Видях те. Плевенето успокоява, нали?

Откъде знаеше той какво я бе тласнало на двора?

Но сякаш и в този миг Мат усети напрежението ѝ и леко я погали по бузата. В милувката му нямаше страст, а успокоение и загриженост, но всичките ѝ сетива копнееха за допира до него и сега тялото ѝ откликна на жеста му така, сякаш съчка припламва на огън.

Емили осъзна, че Мат е усетил предателското ѝ потръпване. Господи, добре че не можеше да види тялото ѝ под дрехите.

Точно в този миг той поднесе дланта ѝ към устните си. Нежното докосване накара пулса ѝ да се ускори. Тръпката пробяга по цялото ѝ тяло.

Искаше ѝ се да се свлече на пода, да се разтопи и мъжът да я погълне така, че да стане частица от него завинаги. Ала Мат промълви името ѝ и магията изчезна. Емили успя да се отдръпне и да изрече:

— Трябва да се преоблека. Чичо Джон ще се чуди къде съм. Питър звъня тази сутрин.

Внезапно изражението му се промени и той хладно и внимателно я загледа.

— А той знае ли, че си сгодена? — прозвучаха жестоките му думи. — Или нямаш намерение да му го съобщаваш, преди да сте се озовали в леглото?

Това бе злостна и с нищо непредизвикана забележка. И Мат го знаеше, както разбираше и чувството, проблеснало в очите ѝ. Не можеше да понесе, че тя се страхува от него. Какво, за Бога, си мислеше? Че ще я завлече насила в леглото? Стомахът му се сви. Не разбираше ли тя, че не е способен на подобно нещо? Не можеше ли да различи... Какво да различи, горчиво се запита той, докато я гледаше как тича нагоре по стълбите. Любовта... Невъзможно, той не би могъл да се влюби. Тя възплащаваше всичко, което той презираше у жените. Още една Джоли.

Горе, останала сама в стаята си, Емили се мъчеше да не разсъждава над думите на Мат. Трескаво сваляше дрехите от себе си и

бързаше да се пъхне под душа, за да отмие цялата тази мръсотия.

Как смееше Мат да мисли... Да намеква... Наистина ли допускаше, че тя е способна на това? Емили ядосано прехапа устни. Сигурно вярваше, а и защо не? В края на краищата, с него тя бе постъпила точно така, та нали го излъга, че е сгодена.

Никога не се беше чувствала толкова объркана. Тя уморено си пожела да бъде на хиляди километри далеч от Мат и от болката, която той ѝ причинява.

А истината беше друга. Не можеше да отрече, че би склонила, ако той беше подновил предложението си и бе продължил да я преследва. Полазиха я тръпки. Какво ѝ ставаше? Къде изчезнаха старите навици и възпитание, инстинктът ѝ за самосъхранение? Защо бяха отстъпили пред опасното безразсъдство, което веднъж освободено, вече не можеше да бъде обуздано? Срещата с Мат се оказа сблъсък и с неподозирани страни от собствения ѝ характер. Или отчаяно се беше влюбила в този мъж? О, не, това бе невъзможно. Наистина ли?

Разбира се. Напълно сигурно. Така и трябваше да бъде.

ОСМА ГЛАВА

Вече шест седмици Мат живееше в къщата, а от ден на ден нещо тласкаше Емили все по-близо до него, въпреки отчаяните ѝ усилия да запази сдържаните отношения помежду им. Тя наистина правеше всичко възможно да е по-далеч от Мат, непрекъснато си измисляше нови занимания, понякога дори не се хранеше с двамата мъже.

Чичо Джон, както винаги разсеян и погълнат в работата си, изобщо не обръщаше внимание на отсъствията ѝ. Но Мат ги забелязваше и сякаш умишлено търсеше начини да я открие и да нахлуе в усамотението ѝ, винаги с добре измислена причина — например за някакви документи, необходими на чичо ѝ, с чаша чай, която току-що е налял, с послание от някого. Емили нямаше представа как ще се справи с останалата част от шестмесечния му престой.

Беше подочула от разговорите, че Мат замества отсъстващ преподавател и още не се знае дали ще заеме поста. Чичо Джон го убеждаваше да приеме, като непрекъснато му изтъкваше предимствата на такава работа.

В един от тези разговори Мат тихо се беше съгласил:

— Би било добре за професионална кариера, влизам в привилегирована среда, но има и други студенти, и други университети...

— Но не и като Оксфорд — възрази чичо Джон, а Емили осъзна какво друго я привлича у Мат. Той притежаваше толкова много от добродетелите на любимите ѝ герои от книгите, а тя непрекъснато откриваше нещо ново и различно.

Съвсем бе забравила за родителите на Травис и предстоящото им гостуване, когато получи писмото на сестра си. Прочете го и разтревожено прехапа устни. Как, по дяволите, щеше да поддържа измислицата, че е сгодена за Травис? И то пред неговите родители?

Не бе предвидила подобни усложнения, когато изрече онази лъжа. В началото Мат щеше да остане шест седмици, после подписа

новия договор за цели шест месеца, а това не зависеше от нейните желания. Пък и къщата си беше на чичо ѝ.

Сега, докато препрочиташе писмото на Грейси, тя трескаво обмисляше възможността да настави родителите на Травис някъде другаде. Но къде? Къщата бе достатъчно голяма, за да събере и повече гости. А родителите на Травис щяха да се превърнат в членове на семейството и беше невъзможно да ги отпрати в такъв момент.

Когато отиде да попита чичо си дали ще приеме гости, тя съвсем бегло му обясни ситуацията с надеждата той да откаже и това да снесе отговорността от плещите ѝ. Но точно според очакванията ѝ, той заяви, че това си е нейна работа. Като заклет ерген, чичо Джон предпочиташе да остави проблемите около домакинството и къщата изцяло в нечии женски ръце. Единственото, което го интересуваше, беше храната, чистите дрехи и спокойствието, когато се оттегляше да работи. Емили често се чудеше защо ли му е нужна тази огромна къща.

Младата жена все по-често търсеше успокоение в градината. Няколко пъти Мат предлагаше да ѝ помогне, но тя винаги отказваше и се мъчеше да не забелязва как лицето му помръква и как изтъняват стиснатите му устни. Но не можеше да му забрани и стомахът ѝ се свиваше, когато го виждаше, седнал върху косачката.

Времето се задържа необичайно топло и хубаво. Емили знаеше, че с косачката се работи трудно. Но защо му трябваше да си съблича ризата? И защо толкова дълго се задържаше навън? Почти при всяко свое излизане тя се натъкваше на Мат, приведен над машината, тъмната му коса немирно падаше по челото. Мускулите, които играеха по гърба му, непрекъснато ѝ напомняха как ги бе чувствала някога под собствените си пръсти.

Най-лошото бе, че той изобщо не забелязваше как ѝ въздейства, а за нея беше невъзможно да работи в „своята част“ на градината в негово присъствие.

Една съботна сутрин Емили имаше повече късмет. Денят щеше да е чудесен, слънцето вече грееше, но подухваше лек ветрец. Тя тъкмо разчистваше масата след закуска, когато чу разговора, че Мат ще закара чичо ѝ до Оксфорд.

Това всъщност бе нейно задължение, от което Мат я бе освободил. В друг случай щеше да му бъде благодарна. Сега, когато не взеше чичо си с колата, имаше много повече време за своята работа.

Изчака двамата мъже да тръгнат и тогава забърза към стаята си да се преоблече. Беше топло и реши да сложи фланелка и джинси.

Дръвчетата в градината бяха отрупани с цвят, макар Мат да мислеше, че няма да родят много плодове. Той всъщност знаеше доста неща и се оказа също такъв запален градинар като нея самата. Никога не бе споменавал родителите си, но чичо Джон веднъж разсеяно ѝ разказа, че и двамата били ботаници и загинали по време на експедиция за редки растения, когато Мат бил малко момче.

Емили усилено се ровеше в книгите по градинарство, въпреки че можеше да потърси съветите на Мат. Някакъв особен стремеж към независимост я караше да го избягва и да отблъсква опитите му за установяване на приятелски отношения помежду им.

Мъжът, който я търсеше навън в градината, който ѝ носеше чаша чай, докато работи, който не ѝ позволяваше да му чисти стаята и се натоварваше с повече задължения, отколкото би трябвало, нямаше нищо общо с този, който ѝ предлагаше леглото си. Напротив — той бе всичко онова, което Емили се надяваше да намери в един мъж. Но не смееше да отвърне на този Мат и затова отблъскваше опитите му да поднови отношенията им вече на друга основа.

Мат не разбираше чувствата ѝ и на свой ред погрешно приемаше държанието ѝ като израз на горчивото ѝ съжаление за случилото се помежду им и като опит на всяка крачка да му подсказва, че е сгодена.

Казваше си, че трябва да е глупак да настоява и че ще е по-добре да я забрави, но когато остави Джон и се уговори по-късно да го вземе, вместо да продължи към градчето, както беше решил, той обърна колата и се насочи право към къщата и към Емили.

Намери я да копае в градината. Косата ѝ беше разрошена, а кожата ѝ — разгорещена едновременно от слънцето и от усилието. Тънката фланелка откриваше нежната ѝ кожа, а тесните джинси подчертаваха тънката талия и женствено закръглените бедра.

Емили не забеляза, че Мат я наблюдава. Спря да копае, подпря се на лопатата, огледа работата си и въздъхна дълбоко.

— Бобът ще вирее прекрасно тук.

Тя застина, извърна се и се намръщи при мисълта как ли изглежда в момента.

— Не знаех, че ще се връщаш за обяд — рече припряно. — По-добре да вляза. Чичо Джон...

— Оставих чичо ти при един приятел. Ще го взема по-късно.

Сърцето ѝ заби учестено. Едва си поемаше дъх. Нервно облиза устни и прехвърли тежестта си на другия крак. Пожела си мъжът да изчезне, но в същия миг ѝ се искаше да е тук. Силно. И опасно. В отчаян опит да потисне последното желание, тя каза почти сърдито:

— Какво искаш, Мат?

— Знаеш какво — отвърна той. — Искам теб.

Емили пламна. Не беше нужно да се преструва на изненадана или уплашена. Не очакваше ли точно този отговор?

— Аз съм сгодена — припомни му тя и извърна очи, докато изричаше лъжата.

За миг той замълча, после рязко каза:

— Е, да. Но си мисля какво ли би казал този твой годеник, ако разбере за нас двамата.

Тя усети как пребледнява. За миг ѝ се замая главата, но успя да намери сили да отвърне:

— Не желая да обсъждам това, Мат. И ако си мислиш да ме изнудваш по този начин, за да легна с теб...

— Да те изнудвам?!

Ако не знаеше истината, Емили би открила нещо друго зад горчивото му възклицание, може би ужас, но тя пренебрегна собственото си желание да го извини и да търси в копнежа му нещо по-дълбоко, по-различно, което така или иначе бе сигурна, че не съществува. Вместо това жестоко настоя:

— Не опитвай да отричаш. Даде ми съвсем ясно да разбере какво искаш от мен, още щом пристигна тук. И не мисли, че само защото се лю... спяхме веднъж, аз съм готова да го повторя. Ако искаш да знаеш, дори не ми беше приятно — продължи да лъже тя, без да посмее да го погледне. Сигурно това поне щеше да свърши работа. Нито един мъж не би понесъл подобна обида.

Мат се намръщи, загледан в скованото ѝ от напрежение тяло и сведените очи. Тя лъжеше. Може би сега не искаше да се люби с него, но какво означаваше това, че дори не ѝ е било приятно? Той видя как пулсира вената на шията ѝ и му се прииска да прилепи устни и да остане така, докато изпие цялото ѝ напрежение и сломи усилията ѝ да сдържа чувствата си.

— Е, сигурно не чак толкова, колкото с годеника ти — каза вместо това той и зачака.

Емили тайно стисна палци зад гърба си и бързо се съгласи:

— Да... но с него е различно. Аз... Аз го обичам, докато ти...

— ... само го замести, докато той отсъстваше — довърши Мат. Странно, но не изглеждаше ядосан, както очакваше Емили. Всъщност той не издаваше никакво чувство, а това я обърка. — Съжалявам, че не ти е било приятно, Емили — тихо добави той, — защото за мен беше прекрасно.

Тя извърна глава, а очите ѝ се разшириха от изненада, когато го видя съвсем близо до себе си.

— Наистина беше прекрасно, Емили — каза ѝ той, приближавайки се все повече. Прииска ѝ се да захвърли лопатата и да избяга. Само че нямаше накъде. Мат продължаваше да ѝ говори тихо и нежно, а гласът му сякаш я хипнотизираше и я заставяше да не помръдва. — Знаеш ли, през цялото време, откакто съм тук и така близо до теб, не спирам да мисля какво ли би било да се любим с теб на голямото и удобно легло, а не на твърдия под на джипа. Не спирам да мечтая да те докосвам и да те гледам. — Той протегна ръце, прегърна я и я привлече към себе си. Емили потръпна от допира на галещите му пръсти. — Съжалявам, че не си изпитала същото удоволствие от любовта ни — тихо мърмореше Мат, а тялото ѝ тръпнеше от безброй усещания. — Бих искал и на теб да ти хареса, Емили — продължаваше да я омайва гласът му, а ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и я притиснаха още по-силно.

Напрежението преряза като нож тялото ѝ. Сякаш част от нея копнееше отчаяно да му се отдаде, да се слее с него, да отвърне на възбуждащото докосване на устните му. Искаше ѝ се да плъзне ръце под ризата му и да погали голия му гръб, искаше ѝ се... Всичко. Всичко, което бе преживяла преди и още повече. А в същото време се опитваше да го отблъсне и да избяга далече от него. Не трябваше да става така. Преди... Преди бе затворила очи за действителността, беше се отдала на магията на мига. Но Мат не беше вече непознатият. Тя знаеше какво иска от нея. И какво не иска. Не можеше да се люби с него отново. Не и когато разбираше колко малко означава за него тя като човешко същество.

Мъжът обхвана лицето ѝ и устните му нежно докоснаха нейните.

— Имаш вкус на слънце и свеж въздух — прошепна той, а галещият му дъх предизвика непознато вълнение. — Желая те, Емили, нека ти доставя удоволствието, което наистина мога да ти дам.

Тялото ѝ потръпна от чувствената атака на тези думи. Устните му се впиха в нейните, мъжът я притисна към тялото си. Емили усети какво предизвика у нея самата възбудата му.

Беше мечтала за тези целувки, а сега той я целуваше като в първата нощ, устните му издаваха желанието и я предизвикваха.

Тялото ѝ инстинктивно откликна и се прилепи до него, гърдите ѝ болезнено се втвърдиха от копнеж. Мат усети вълнението ѝ и се зачуди дали тя наистина разбира какво му причинява.

Той плъзна ръка по тялото ѝ и погали гърдите ѝ. Болезненото и сладостно усещане отново върна спомена.

Емили почувства как хладният свеж въздух близна голата ѝ кожа. Потръпна от внезапното желание и впи пръсти в раменете на Мат, усетила горещия допир на устните му. Стонът му се сля с нейния и двамата заедно потънаха в спомена за предишното удоволствие.

Повече от всичко на света Емили искаше Мат да я люби. Но това бе невъзможно! Не трябваше да се случи!

Устните му вече се плъзгаха по шията ѝ, но усетил притеснението ѝ, той спря и я погледна:

— Какво има?

Тя бе толкова отчаяна, че не успя да излъже:

— Не мога, Мат. Моля те, не ме насилвай. Младата жена трепереше тъй силно, че той я притисна в прегръдките си, сякаш да я успокои от нещо, независимо какво бе то.

— Заради него ли? — попита той, като внимателно я гледаше.

Емили недоумяващо вдигна очи. За кого говори той? Изведнъж се сети и гъста руменина обля лицето ѝ.

— Да... да — заекна тя и прехапа устни. После внезапно добави: — Не е само това. Дори да не бях сгодена, пак нямаше да мога. Желая те, Мат — смело продължи тя. Не смееше да го погледне, но не можеше и да лъже повече. Пък и нямаше смисъл. Тялото ѝ вече я беше предало. — Но не искам само сексуална връзка. Подобни отношения не биха удовлетворили нито един от нас... И двамата знаем, че можеш да ме възбудиш. Опитвах да се преструвам, че не е така, но... не мога да се справя без твоята помощ. Мат, моля те, трябва да ми помогнеш.

Ако се любя с теб сега, значи да изгубя и последната капчица уважение към себе си. Аз...

Мат се изплаши от силата на чувството, което се надигна в гърдите му. Той я желаше, копнееше за нея, понякога дори я мразеше, но сега изведнъж изпита възхищение и съчувствие, които не успяваше да овладее. Вдигна ръка към лицето ѝ, едва я докосна с пръсти и тихо каза:

— Мисля, че разбирам. Тялото ти ме желае, но сърцето ти принадлежи на друг. Никога не съм те насилвал, Емили. Само се надявах, че... — Той замълча. Нямаше значение. — Последното нещо, което бих допуснал, е да изгубиш уважение към себе си заради мен. — Искаше му се да я запита още нещо, но моментът не беше подходящ. Защо не се е любила с онзи мъж, щом толкова го обича?

Тя все още трепереше. Очите ѝ се открояваха огромни и потъмнели върху слабото ѝ и пребледняло лице. Мат машинално започна да оправя фланелката ѝ, сякаш обличаше дете.

— Съжалявам за онова, което казах. Че не съм изпитала удоволствие — едва изрече тя. — Страхувах се, че...

В очите ѝ преливаше толкова болка, че Мат пожела да я притисне до себе си. Какъв беше този неин годеник? Не разбираше ли, че тя страда от отношението му? Тя имаше нужда от него тук, а не в Австралия.

А желанието на Мат бе тъй силно, непреодолимо... Той мрачно се усмихна на собствените си мисли. Кога щеше да си признае, че отдавна чувстваше нещо повече от желание? След горчивия опит с Джоли си беше обещал, че никога няма да се влюбва, не искаше отново да преживее такава болка. Но тогава чувствата му бяха още незрели. Изпитваше към Джоли не любов, а сляпо увлечение. Гордостта му беше болезнено наранена. Но сега бе друго и чувството му към Емили беше много, много по-силно и различно.

Още преди седмици бе длъжен да осъзнае какво става. Да разбере гнева и разочарованието си, когато не беше успял да открие Емили след онази нощ. Сега вече знаеше. Беше търсил Франсин, а трябваше да намери Емили. Сега я беше открил и тя беше прекрасна.

Но обичаше друг. Много по-лесно му бе, докато вярваше, че тя е още една измамница съвсем като Джоли. Сега обаче разбра. Не можеше да сбърка искреното объркване и тревогата в гласа ѝ, докато

признаваше, че го желае и обясняваше какво ѝ причинява този копнеж. Не беше очаквал такава искреност. Тя спря дъха му и го накара да пожелае да я прегърне и защити от всичко.

Тя го желаше, но обичаше друг. Видя как несигурно се отдалечава крехката ѝ фигура и ядно ритна кофата до крака си, сякаш се мъчеше да строши преградите помежду им, да ѝ каже, че онова, което се случи с тях двамата, е необикновено, че онова, което преживяха, е нещо повече от физическо привличане. Но така щеше да разкрие пред нея, че е разбрал каква е връзката ѝ с Травис. А тя можеше да го намрази, след като сама не бе признала, че той всъщност бе първият мъж в живота ѝ.

Разумните хора не се влюбваха отчаяно и в миг. Мислеха за последствията, преди да се отдадат на любовта си. Не съществуваше сила, на която да не могат да устоят. Такива неща просто не се случваха... Но с тях двамата се случи. А Мат още не можеше да се отърси от шока на преживяното. Още се бореше с онова, което бе истина за сърцето му. Той обичаше Емили и щеше да я обича, независимо колко години е имала, без значение дали тя самата би разбрала любовта му.

А той беше наясно с нейните чувства. Тя вече принадлежеше на друг и щеше да ѝ бъде по-лесно да се оправдае, че е изпитала физическо желание, отколкото да признае, че може би го обича. А Мат започваше да се убеждава, че Емили би могла да се влюби в него, ако не беше онзи Травис. Поне щеше да опита да ѝ обясни своите чувства.

Емили стоеше в стаята си, впила невиждащ поглед в голата стена. Все още трепереше. Не можеше да се овладее от изненадата, когато осъзна, че е влюбена в Мат.

Тя не само го желаше, не само имаше нужда от него, но го обичаше. Той беше толкова нежен, благороден, изпълнен с разбиране и загриженост. Новият му образ изтри от съзнанието ѝ всички предишни представи, които умишлено си беше създала. Как бе възможно сетивата и чувствата ѝ да се окажат по-верен съдник от разума? Сърцето ѝ бе разпознало в Мат мъжа, за когото винаги беше копняла. Защо го излъга, защо не си призна от самото начало, защо...

Но какъв беше смисълът? Той не я обича. Той просто я съжалява. Е, може да я желае, но това не е любов... И трябва да е пълна глупачка, ако се отдаде на празните си мечти, ако започне да си измисля един

свят само за тях двамата и любовта — свят, който сигурно съществува единствено във въображението ѝ. Свят, където бе опасно да навлиза, дори в съкровените си мечти и желания.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Толкова дълго беше се молила шестте месеца от престоя на Мат да изтекат бързо, а сега отчаяно се вкопчваше за мъничкото останало време. Не искаше той да си тръгва. И все пак още ѝ беше трудно да понася присъствието му. Всеки път, щом я погледнеше, щом влезеше в стаята, където беше тя, цялото ѝ тяло изтръпваше от напрежение.

Ако случайно я докоснеше, когато ѝ помагаше в домакинските задължения, тя се чувстваше едновременно в ада и рая. Отчаяно се страхуваше да не издаде колко ѝ е трудно да избягва присъствието му.

Емили отслабна, кожата на лицето ѝ стана почти прозрачна. Мат виждаше всичко това, тревожеше се и ругаше наум този неин годеник, който я бе изоставил да се мъчи така. Сърцето го болеше, щом погледнеше изтерзаното ѝ лице. Едва се удържаше да не я прегърне. Опитваше се да прекарва свободното си време в градината, за да може работата да излекува болката в душата му.

Бяха изминали три месеца, откакто Мат живееше в къщата. Един ден Емили тръгна към Оксфорд за обичайното пазаруване. Отказа предложението на Мат да я придружи. Не ѝ се искаше да се подлага на изпитанието да бъде близо до Мат дори в толкова обикновена ситуация като пазаруването по магазините.

Мат я наблюдаваше как потегля с колата. Много му се искаше да ѝ помогне по някакъв начин да се отърси от отчаянието... Дали нямаше магия, която да я накара да спре да обича Травис и да се влюби в него, мислеше си той.

Не беше честно тя да харесва него, да го желае така силно, а да обича друг. Всяка нощ в леглото той мъчително се бореше с копнежа да я държи в прегръдките си. Но тя го беше помолила, беше се отказала от всякаква друга защита, освен искреното признание, че не би желала да наруши обещанието си пред другия.

Мат работеше в градината, когато дочу шума на пристигаща кола. Първо помисли, че е Джон, който беше на гости на някакъв

приятел. Но после видя как от колата излиза висока и енергична руса жена с буйна коса и широка приятна усмивка.

— Здравей, аз съм Грейси — представи се тя, приближавайки към него, и насмешливо добави: — Сестрата на Емили. — После се обърна към колата и протегна ръка към един още по-висок рус мъж, който тъкмо се измъкваше отвътре. — А това е Травис, моят годеник.

Тя не гледаше към Мат, когато изрече тези думи. Той беше благодарен, че стана така. Чу я да разправя нещо за пристигането им в Англия предишната вечер и решението им да изненадат Емили.

— Но къде е тя? — попита Грейси.

— Ами... на пазар. — Мат усети напрежението в гласа си, а не можеше и да откъсне очи от мъжа до нея. Любезното и дружелюбно изражение на Грейси се промени и тя изпитателно го изгледа:

— Ти си Мат Слейтър, нали? Емили спомена, че живееш тук — рязко зададе въпроса си тя.

Мат безмълвно кимна. После, противно на доброто си възпитание, подхвърли:

— Сгодени сте... Откога?

Долови как Травис се намръщи и тръгна към него. Грейси сграбчи ръката му и спокойно отвърна:

— По Коледа. Запознахме се, когато бях в Австралия.

Сега пък Мат смръщи вежди. Какво, по дяволите, ставаше тук?

— Емили не беше ли в Австралия заедно с теб? — попита той, чудейки се дали пък Емили не е ходила да види сестра си.

— Емили? В Австралия? — Грейси се смая. — Боже мой, не, разбира се. Емили мрази да пътува. Ненавижда пътешествията и го обяснява с това, че рядко виждахме родителите си, докато бяхме малки. Най-много да я накараш да пропътува разстоянието на север, за да види мама и татко. Не, Емили обича да се установи някъде и да не мърда. Но кога ще се върне тя?

— Да се върне? — Мат трудно успяваше да се съсредоточи.

Травис очевидно беше ядосан. Не му харесваше начинът, по който Мат разпитваше Грейси. Имаше нещо объркано и неприятно тук.

Мат осъзна, че няма да му се удаде да измъкне информация така, особено пред този огромен и сърдит австралиец. Трябваше по някакъв начин да обясни любопитството си. Мразеше да обсъжда личните чувства на хората, а и своите собствени. Страхуваше се и да рискува,

за да не загуби Емили, а не искаше да издава и отношението си към това объркано положение.

Но той смело изгледа и двамата, а после тихо каза:

— Слушайте, знам, че сигурно ще ви прозвучи идиотски, но трябва да ви кажа нещо. И то преди да се е върнала Емили. — Мат забеляза загрижеността, проблеснала в очите на Грейси, както и жеста на Травис, който стисна ръката ѝ, сякаш да я защити. — Не, няма нищо лошо. Емили е добре. Само дето... Всъщност защо не влезем? Ще направя чай и ще поговорим.

Половин час по-късно Грейси не можеше да скрие удивлението си.

— Емили да се преструва, че е сгодена за Травис? Но защо? Какво, по дяволите, си ѝ сторил?

— Любих се с нея — призна Мат и Грейси сякаш изведнъж разбра.

Травис също. Грейси стана. Тя беше доста по-висока от Емили, но все пак много по-дребна от Мат. Но сега имаше нещо застрашително в стойката ѝ, докато вървеше срещу него, разярена като лъвица, която защитава малкото си.

— Какво си направил? — заплашително го попита тя.

— Любих се с нея — твърдо отвърна Мат и решително добави: — Все пак тя е жена, а не дете.

— Но е и моя сестра — каза Грейси. — Тя водеше много затворен живот. Имаше някакъв младеж в университета. Тя даже си беше избрала рокля за сватбата, когато разбра, че той само я използва. Може и да е по-голямата, но е много уязвима... и стеснителна. Изобщо не мога да си представя, че ти е позволила да направиш това, а после те е излъгала, че е сгодена. Трябва да ѝ е било твърде неприятно.

— А може и да е точно обратното — тихо се намеси Травис.

Мат го погледна с благодарност.

— Мисля, че тя ме обича, а и аз съм влюбен в нея — рече той, разкривайки без колебание чувствата си. — Но нещата така се объркаха... А ако сега ѝ кажа, че съм разбрал за лъжливия годеж, а после ѝ призная, че я обичам, тя няма да ми повярва. Емили е твърде

неуверена в себе си. Трябва да спечеля доверието ѝ. И мисля, че вече знам как.

Той продължи да обяснява, а Грейси и Травис слушаха. После тя го прекъсна, но враждебността ѝ явно се беше стопила:

— Не съм убедена, че трябва да приема това. И ако не успееш да ме убедиш, че Емили няма да страда...

— Ако тя не беше ме излъгала, всичко това нямаше да е необходимо — мрачно рече Мат. Той се досещаше какво беше накарало Емили да постъпи така, но все пак не можеше да преглътне болката, която бе причинила и на двамата им.

Той излезе от кухнята с подноса за чай, а Грейси го настигна в коридора и тихо попита:

— Ти наистина я обичаш, нали, Мат?

— Да — отвърна той. — Иначе не бих постъпил така.

Оксфорд гъмжеше от хора, в супермаркета беше горещо. Емили се обърка и се нареди погрешно на друга опашка, едва се добра до колата и с мъка шофира до къщата на чичо Джон. Беше ужасно изморена и изнервена.

Пред погледа ѝ попадна непозната кола, паркирана отпред, и младата жена се намръщи. Реши да не обръща внимание и тръгна към кухнята, като едва мъкнеше пакетите с покупки. Каква беше изненадата ѝ, когато там откри сестра си, Травис и Мат, които весело се смееха, сякаш се познаваха от сто години. Прииска ѝ се да захвърли пакетите по тях и да избухне в сълзи.

Щом я забелязаха, тримата се втурнаха да поемат покупките, а тя се почувства като пигмейче, заобиколено от гиганти и вместо благодарност, сърдито рече:

— Мога да се справя и сама. И без това си ги донесох от колата.

Тя видя как Грейси учудено повдига вежди и това я накара да се изчерви от смущение. Нямаше причини да се държи така нелюбезно.

— Трябваше да влезеш и да накараш Мат да внесе пакетите — каза ѝ Грейси. — И, Боже мой, защо имаш годеник, като не му даваш възможност да се погрижи за теб? Травис е незаменим в това отношение.

В този миг Емили изпусна един пакет и дори не забеляза, че Мат успя да го подхване. Стоеше и недоумяващо се взираше в сестра си. За какво, по дяволите, говореше Грейси? А и защо беше тук? Ами Травис? О, Боже!

И тя изведнъж се сети. Пребледня, а очите ѝ се разшириха от ужас. Това не убягна на Мат и той едва потисна желанието си да я прегърне. Но вече беше решил да продължи играта докрай. Иначе тя нямаше да му повярва, че я обича още от първия миг, когато я взе в прегръдките си.

Той се усмихна, прегърна я през раменете и каза:

— Боя се, че пръв съобщих новината за нашия годеж на сестра ти, мила.

Емили го изгледа недоумяващо. Защо беше измислил подобно нещо? Дали вече знаеше, че го е излъгала?

Присъствието на Грейси ѝ подсказваше, че Мат сигурно вече е разбрал. Емили продължаваше да чака, неспособна да помръдне или да проговори. Но вместо отвращение и неприязън, в очите на Мат струяха топлота и разбиране. Тя бе на път да се разплаче.

— Горката — долетя отнякъде гласът на Мат. — Не трябваше да те пускам сама до Оксфорд. Изтощена си. Сядай, сега ще ти направя чай.

И докато се опомни, някой я настани на стола до масата, а Грейси и Травис застанаха до нея.

— Не искам чай — опита да възрази Емили. Имаше нужда от друго питие. Дори две. Какво ставаше, по дяволите? Дали ако затвори очи и после ги отвори, всичко ще се окаже само лош сън?

Чу Грейси да казва „колко е прекрасно, че си се сгодила“ и как сега „предстоят две сватби наведнъж“.

Емили потръпна и погледна ръката си, сякаш очакваше, че на пръста ѝ се е появил отнякъде и годежен пръстен. Никога не ѝ беше харесвала Алиса от Страната на чудесата, но сега започваше да ѝ съчувства.

— Не, никаква двойна сватба — чу се да изрича, а пред очите ѝ се появи някакъв абсурд — как двете с Грейси вървят към олтара заедно. По-точно как подтичва, за да настигне високата си сестра.

Отнякъде отново долетя гласът на Мат:

— Съгласен съм с Емили. Освен това ако вие още не сте определили дата за сватбата, то ние с Емили сме решили да се оженим през юни.

Юни... Емили не можеше да повярва на ушите си. Дотогава имаше само две седмици.

— Юни... Но мама и татко още няма да са се върнали от Бразилия — каза Грейси.

Емили се мъчеше да проумее какво става. Някой, може би Травис, ѝ подаде чай. Тя жадно преглътна. Грейси продължаваше да обсъжда нещо за сватбите, а, Мат абсурдно отговаряше, че не може да чака повече Емили да му стане съпруга, а и как тя самата има романтичното желание да се омъжи през юни, а това означава, че точно тогава ще го направят и нито дума повече.

— А това ме подсеща, скъпа, че още не си решила каква ще бъде роклята — обърна се той към Емили. — На мен ми се иска да е сатен или шифон с прекрасна старинна дантела.

Погледът му я изгаряше. Младата жена не можеше да повярва на ушите си. Сви юмруци и ѝ се прииска да закрещи. Главата я болеше, чувстваше се като в пиеса, в която само тя не си знае ролята. Не можеше да разбере защо Мат не се интересуваше, че го е излъгала за годежа си с Травис, а и от къде на къде тя самата сега се оказва сгодена за него.

Сгодена за Мат. Тръпката, преминала по тялото ѝ, накара Мат да закопнее да я прегърне.

Да го обича. Дали той не се заблуждаваше, или и двамата нямаха смелостта да разкрият чувствата си след онази нощ?

— Емили, надявам се, че ще ни настанеш тук за няколко дни — каза Грейси. — Искаме да поразгледаме наоколо, преди да пристигнат родителите на Травис. Мат е на мнение, че няма проблем да останем. — Тя направи гримаса и добави: — А пък заради чичо Джон, може и на нас да приготвиш отделни стаи, както сте направили и вие с Мат.

Тя не обърна внимание на въздишката на Емили. Мат също се престори, че не забелязва напрежението ѝ.

— Хайде, ела да ми покажеш къде да се настаним — не ѝ даваше мира Грейси. — Пък и да ми разкажеш какво става тук — весело добави тя. — Защо не си ми съобщила за годежа?

— Стана доста неочаквано — подхвърли Мат.

Емили се изправи и усети, че краката ѝ се подкосяват. Опита да заобиколи Мат, който стоеше пред нея, но връхлетя право отгоре му.

Той протегна ръце и тя в миг се озова в прегръдката му. Познатата топла мъжка прегръдка. Идеше ѝ да се отпусне и да зариде като дете на гърдите му.

Тогава усети, че наистина се е облегла върху му, а едната му ръка нежно гали врата ѝ, сякаш да отпусне напрегнатите мускули.

Почувства дъха му в косата си, когато той сведе глава и пошепна:

— Не се бави, мила. Нямам търпение да ти покажа какво съм направил в градината.

Тя вдигна очи и забеляза как учудено я гледа Грейси. После внезапно се изчерви.

— Двамата с Емили обичаме да работим в градината. А с тази тук не беше лесно да се справим. Но така се влюбихме в нея, та се надяваме чичо Джон да ни продаде мястото, след като се оженим.

Емили бе шокирана, макар че останалите сякаш не забелязваха изумлението ѝ. Какво говореше Мат? За миг сърцето ѝ се преобърна от радост и вълнение. Тя си беше мечтала тази къща да бъде неин дом. Нямаше представа какво става в момента, но щеше да поиска обяснение от Мат, щом останеха сами.

Но първо трябваше да заведе Грейси горе и да ѝ покаже свободните стаи. Лицето ѝ пламна, когато чу Мат да пошепва зад гърба ѝ достатъчно ясно, за да чуят и Грейси, и Травис:

— Колкото по-бързо се оженим, толкова по-добре. Грейси е права, омръзна ми да те оставям сама и да се прехвърлям в друго легло.

На Емили ѝ се искаше да потъне в земята от срам. Защо, по дяволите, бе подхвърлил тази забележка? Не се ли досещаше... Какво? Че сестра ѝ я познава достатъчно, за да не повярва, че би допуснала такава близост с някого, в когото не е дълбоко влюбена и чиято любов на свой ред приема.

Да говори за сватба, ако иска, но той започна твърде убедително да лъже. Дори тя за малко да повярва... Но Грейси рано или късно щеше да разбере истината.

Беше се отправила към вратата, когато Мат нежно я привлече към себе си и я целуна по слепоочието. Тя едва потисна желанието си да го прегърне. Зави ѝ се свят, когато го чу тихо да прошепва:

— Ела в градината веднага щом успееш. Всичко ще ти обясня.

Значи имаше обяснение. Емили не можеше да си представи какво би било то. Замислено поведе Грейси нагоре по стълбите. Още щом останаха сами, Грейси я хвана през рамената и закачливо каза:

— Колко си потайна, Еми... Толкова писма, а нито един ред за това, което става тук. Е, вярно, че непрекъснато споменаваше Мат, но трябваше да чета между редовете, за да се сетя.

Да четете между редовете ли? Емили се изчерви. Какво пък толкова я бе издало? Тя не знаеше, че Грейси украсява нещата, следвайки инструкциите на Мат.

Бледото и измъчено лице на Емили накара Грейси да се почувства виновна. Та сестра ѝ вече бе страдала заради един мъж. Тя се поспря на средата на стълбите и се обърна към Емили, която се почувства съвсем като джудже.

— Харесвам го, скъпа, а е очевидно, че той те обожава. Но ти нищо не продумваш и изглеждаш така притеснена. Обичаш го, нали?

Сега имаше възможност да обясни, че не разбира това, което става, че те двамата с Мат изобщо не са сгодени. Това бе шансът ѝ, но защо не се възползва от него? Защо от устата ѝ се изплъзнаха думи, в които имаше толкова истина:

— Да. Да, обичам го.

Грейси щастливо ѝ се усмихна, успокоена, че всичко е наред.

— Е, това е прекрасно. Хайде сега да ми покажеш стаите. Горкият Травис. Няма да му хареса да спим отделно. Твоят Мат сигурно е светец. Не се учудвам, че иска сватбата да е по-скоро. Първо в църквата, разбира се, после ще отидем у дома. Слушай, така и така ни е на път с Травис, защо да не ти запиша дата? Мат каза, че се надявате на няколко свободни дни, въпреки че не искате да оставяте чичо Джон. Можем лесно да...

— Не — задавено промълви Емили, с което накара Грейси бързо да се извърне и да я погледне. — Не... Аз... аз не съм писала на мама и татко.

Грейси сякаш не се усъмни.

— О, разбирам — рече тя. — Тъй като Мат няма роднини, сватбата ще бъде малка и ще я направим вкъщи. Но все пак доста неща трябва да се приготвят. Луиз сигурно ще помогне.

Емили се почувства още по-виновна и нещастна и ускори крачка. Почти избута Грейси в една от празните спални.

— Тази има междинна врата — бързо обясни тя. — Травис...

— Идеално — прекъсна я Грейси. — Но защо вие с. Мат не сте я използвали, по дяволите? Честно да ти кажа... — Тя видя как Емили се изчерви и я подразни: — Когато Мат неволно издаде, че сте любовници, бях толкова изненадана, та щях да падна от стола.

Вместо да се почувства доволна, Емили неочаквано се ядоса.

— Защо? — горчиво попита тя. — Да не ме мислиш за ненормална? Защо да не се любя с мъжа, когото обичам? Какво трябваше да направим? Да чакаме до сватбата ли?

— Хей, не те упреквам — нежно я прекъсна Грейси. — И не те мисля за ненормална. Само заради Джери... Не мога да забравя как те нарани той... Не ми се сърди, Еми, не исках да те обидя. Винаги съм ти се възхищавала и дори ти завиждам за невероятната вътрешна сила, която притежаваш. А Мат наистина те обожаваше. Хайде, да слизаме. Искам Травис да качи багажа.

Годеникът на Грейси вече бе разтоварил колата. Мат беше в градината. Емили едва дочака сестра ѝ и бъдещият зет да се отправят нагоре. Не можеше да отлага повече. Трябваше да се изправи лице в лице с Мат и да разбере какво точно става.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Мат разглеждаше тежките пъпки на божурите. Не вдигна очи, когато чу Емили да приближава, но радостно ѝ каза:

— Само погледни. Не вярвах, че ще оживеят. Така ги бяха притиснали онези бурени. Страхотни са и ще имат прекрасни цветове...

Емили не можеше да издържа повече.

— Мат, какво става? — рязко го прекъсна тя. — Защо Грейси мисли, че сме сгодени?

Мат стоеше съвсем близо до нея. И изведнъж ръцете му я обгърнаха. Той погали гърба ѝ и я притисна силно до себе си. Дъхът ѝ секна и тя опита да се освободи. Но Мат не я пускаше. Допря устни до ухото ѝ и пошепна:

— Сестра ти ни гледа.

После, когато тя инстинктивно понечи да обърне глава към къщата, той отчаяно затърси устните ѝ. Но не я целуна така нежно, както преди, а почти я задави със страстта си. Младата жена също го прегърна и телата им се сляха по невероятен начин, с копнеж, стаяван дни наред.

Целувката му продължи цяла вечност — всеки път, когато тя търсеше начин да се откъсне от него, той докосваше с устни бузите, косите, шията. Тя несъзнателно му отвърщаше отново и отново, докато желанието потопи като във водовъртеж цялото ѝ същество.

Емили усети как мъжът я вдига на ръце, без да спира да я целува. Опита се да възрази, да го помоли да я пусне, но не успяваше да се пребори със собствените си чувства. Вместо това се притискаше все повече към него.

В миг той леко я пусна долу.

— Всичко е наред. Отидоха си — чу го да казва, но значението на думите му долетя по-късно до съзнанието ѝ. Тя в миг поруменя и се дръпна, пръстите ѝ трепереха, докато закопчаваше блузата си.

— Искам да знам какво става — едно рече тя, макар гласът ѝ също да трепереше.

Последва странно мълчание. Тя вдигна очи. Мат бе разгорещен и зачервен също като нея самата.

— Мисля, че беше съвсем ясно — отвърна той. — Желая те.

Внезапно я обзе невероятна радост, но тя се изруга наум и рязко продължи:

— Нямах предвид това. Защо си казал на Грейси, че сме сгодени?

— Какво? О, да. Нямах начин. Направих го заради теб — тихо добави той.

— Заради мен? — недоумяваше Емили.

— Да. Когато Грейси влезе и представи Травис като свой годеник, това беше единственото, което ми хрумна. Предположих, че са дошли дотук, за да ти съобщят, че са се влюбили и да те помолят да освободиш Травис от дадената дума. Бях шокиран, когато Грейси каза, че той е неин годеник. Може би не трябваше да реагирам така, но си представих как би се почувствала, когато се върнеш и разбереш, че Травис те е изоставил заради нея.

Мат държеше ръката ѝ и нежно я галеше. Емили едва успяваше да се съсредоточи над думите му. Тя го желаше... искаше да усеща ръцете му... устните му... цялото му тяло... С усилие се мъчеше да следва мисълта му.

— Реших да ги изпреваря. Затова съобщих, че и ние сме сгодени. Разбира се, не издадох, че знам за теб и Травис...

Мат замълча, а Емили безмълвно впери поглед в него. Това бе последното, за което би се сетила. Мат е искал да я защити, да ѝ помогне. Задавиха я сълзи, прииска ѝ се да се хвърли в прегръдката му и да зариде. И най-после да му признае цялата истина.

— Трябва да ти кажа, че ти се справи прекрасно. Бях ужасен при мисълта, че ще се върнеш и ще се хвърлиш в прегръдките на Травис, преди да успея да продумам. Сигурно се чувстваш идиотски. Пък и толкова се бореше да останеш вярна на този годеж — невинно добави той. Емили все още не успяваше да промълви и дума. — Вероятно сега не мислиш така — успокояваше я Мат. — Но с времето ще се убедиш, че е било за добро, може би. Само си представи той да те беше зарязал заради нея след сватбата.

Сватбата. Внезапно Емили си спомни нещо много по-важно от предположението, че сърцето ѝ е разбито от Травис.

— Но какво, по дяволите, те накара да кажеш на Грейси, че ще се оженим през юни? — горчиво попита тя.

Мат изглеждаше обиден и смутен.

— Ами тя успя да ме принуди да призная, че сме се любили. Не ме питай как. Ако трябва да бъда честен, няхах възможност да постъпя по друг начин. Предположих, че Травис ѝ е казал, задето никога не сте били така близки с него — добави той тъй небрежно, че Емили отначало не схвана значението на намека му.

— Травис и аз...

— Не сте се любили, нали? — настоя Мат. — Отначало си мислех, че те е страх, той да не те обвини в неопитност и затова... но когато го видях с Грейси и научих, че през януари сте били тримата заедно, разбрах, че сигурно вече е искал да развали годежа ви и затова се е въздържал.

Емили постепенно се вкаменяваше. Не смееше да попита Мат как е разбрал, че не е била любовница на Травис. Нямаше да може да понесе отговора му.

— Аз... по-добре да се прибера в къщата — пожела да се изплъзне тя. — Денят и без това е достатъчно странен. — Сложи длан на челото си и се запита дали това не е само някакъв кошмар.

— Да. На човек не му се случва всеки ден да изгубва един годеник и да намира друг — закачливо отвърна Мат, сякаш не обръщаше внимание на чувствата ѝ.

Още ѝ беше ядосан, мислеше си той, иначе нищо нямаше да го спре да я вземе в прегръдките си и да ѝ признае колко много я обича. Глупаво беше да стои и да наблюдава мъката и болката в очите ѝ, но и двамата не искаха да признаят, че всъщност са се влюбили от пръв поглед.

Мат опита да не обръща внимание на страданието ѝ. Нали го правеше за доброто на двама им. Затова шеговито добави:

— Мислех, че ще си доволна. Знам как държиш на достойнството и самоуважението си. Пък и разбирам как би се чувствала, ако узнаеш изведнъж, че годеникът ти те е напуснал заради сестра ти. И на мен ми се случи веднъж.

Това привлече вниманието ѝ. Изненаданият ѝ поглед потърси очите му. Той продължи почти безгрижно:

— Беше много отдавна, разбира се. Бях млад и глупав. Вярвах, че Джоли, така се казваше тя, ме обича. Всъщност тя искаше наследството на родителите ми. Разбрах истината чак когато я намерих в леглото с друг — мрачно добави той. — Добре ми е познато унижението да загубиш някого, когото обичаш, Емили. Съжалявам, ако сега съм постъпил погрешно. Исках само да помогна.

Емили не можеше да определи кое ѝ причиняваше повече болка — мисълта, че той е обичал и може би още обича друга жена, или това, че откриваше какъв човек е Мат — готов да я защити от страдание.

Притесни се как ще обясни на Грейси внезапното разваляне на собствения си годеж. Главата я болеше от напрежение да се справя с изненадите, които я връхлитаха една след друга съвсем неочаквано в този следобед.

— Слушай, не е дошъл краят на света — успокояваше я Мат. — Непрекъснато се разваля по някой годеж.

— Но не и само две седмици преди сватбата. Не и когато двама души изглеждат така влюбени един в друг, че не могат да сдържат страстта си — процеди сърдито Емили. — И не когато един от тези двама души съм аз. Грейси знае, че съм... Сигурно вече е на телефона и съобщава на мама и татко в Бразилия. Знаеш ли, че дори искаше да ни запази дата в църквата, когато се приберат с Травис у дома?

Мат още държеше ръката ѝ и я галеше. Изведнъж застина и се намръщи, а после нежно каза:

— Но, Емили, аз имах предвид твоя годеж с Травис.

Емили изумено се втренчи в него и предателски се изчерви. Дотолкова бе погълната от мисълта как да убеди Грейси, че не е влюбена в Мат, та напълно забрави за измисления годеж с Травис.

Дойде ѝ твърде много. Въпреки че беше зряла жена, вече на двайсет и шест години, тя тропна с крак и сърдито попита:

— Не ме интересува годежа ми с Травис. Но как, по дяволите, ще обясня на Грейси, че няма да се омъжа за теб?

Очите ѝ се напълниха със сълзи, а Мат едва се сдържаше да не избухне в смях. Неговата любима, сдържаната и твърдоглава Емили сега му подсказваше какво да очаква, когато им се роди дъщеричка.

— Не се притеснявай за това — успокой я той. — Ще измислим нещо. О, между другото, чичо ти звъня, когато бяхте горе с Грейси. Ще прекара нощта при приятел и ще си дойде чак утре.

Всъщност Мат се бе обадил и бе обяснил, че Грейси и Травис са пристигнали. Беше сигурен, че възрастният човек трудно ще понесе компанията на толкова много млади хора, и се възползва от това. Е, понякога се налагаше. Пък и за него бе добре дошло.

Останалата част от деня и вечерта бяха за Емили само продължение на кошмара, започнал от мига, когато беше влязла в кухнята и бе разбрала, че е сгодена за Мат.

В девет часа тя обяви, че я боли глава, което си беше истина, и че има намерение да си легне. Когато Мат я последва нагоре по стълбите, тя тресна красноречиво вратата под носа му. Но това не ѝ помогна.

Цяла вечер той се държеше така мило, внимателно и влюбено, че нервите ѝ бяха опънати до скъсване и едва овладяваше желанието си да му отвърне със същото. Ако сега, пред вратата, бе посегнал да я прегърне и целуне така, както в градината, тя нямаше да може да се овладее и щеше да му признае чувствата си.

Не знаеше колко още ще издържи така. Преди, когато поддържаше разстоянието помежду им, ѝ бе по-лесно да преодолява копнежа си по него, но сега, когато той играеше ролята на влюбен годеник, когато при всяка възможност я докосваше, ѝ беше почти невъзможно.

Кожата ѝ още пламтеше от нежните милувки. Тялото ѝ тръпнеше от желание за близост. Преди да си легне, тя потърси някакво хапче против главоболие. Утре може би щеше някак да убеди Грейси двамата с Травис да си тръгнат по-рано. Или ще трябва да ѝ признае истината.

Тя седна в леглото и примига от пулсиращата болка в главата. Разбира се, точно това трябваше да направи от самото начало. Тя прехапа устни. Още утре сутринта ще обясни на Грейси, после ще я помоли да не казва на никого и да си тръгне с Травис. Е, ще благодари на Мат за помощта и ще го освободи от необходимостта да се преструва на неин годеник.

Тя въздъхна с облекчение, отпусна се на леглото и се опита да заспи. Да, решението беше взето. Утре сутринта...

Но когато се събуди, утрото бе още далеч. Беше тъмно, а вратата на спалнята ѝ беше отворена. Мат стоеше наред стаята и загрижено питаше:

— Емили, какво има?

— Какво да има? — сънено отвърна тя и седна в леглото. Още не можеше да се опомни. — Аз...

— Ти плачеше и викаше. Тъкмо минавах по коридора — излъга Мат. После затвори вратата зад гърба си. Останаха двамата в тъмното и стомахът ѝ се сви.

— Сигурно заради Травис и Грейси — нежно каза Мат. — Трябваше да го очаквам. Бедната Емили... Знаем как се чувстваш.

Кой му позволяваше да сяде на леглото ѝ? Явно се е връщал от банята. От влажната му коса се носеше аромата на сапуна му.

— Хайде, наплачи се, ако искаш — успокоително ѝ предложи той и преди да успее да отвърне, тя се озова притисната в прегръдката му.

— Ммм... прекрасно — каза той, докосвайки копчинената ѝ нощница. — Този цвят щеше да е най-подходящ за сватбената ти рокля. Слонова кост. Подхожда ти.

Може би, но това не му даваше право да плъзва пръсти надолу към гърдите ѝ.

— Да, прекрасно е — измърмори той.

Емили бе почти убедена, че това вече не се отнасяше за нощницата ѝ.

Ставаше опасно. Трябваше да го изгони. Но от устните ѝ не излизаше нито звук. Ръцете ѝ също бяха като парализирани и тя не успя да му попречи, когато мъжът свали презрамките и откри гърдите ѝ.

Едва можа да изрече дрезгаво:

— Мат.

Но той не ѝ обърна внимание и тихо продължи:

— Спокойно, Емили. Не ти ли е добре така? Знаем, че още обичаш Травис и уважавам чувствата ти. Пък и не за първи път ще спим заедно, нали?

Да спят заедно? Той имаше намерение да остане тук? Не, не можеше да му позволи това. Ала дори не усети, че го е оставила да я

върне под завивките и на свой ред да се пъхне до нея. И то без халата, с който беше облечен, когато влезе в спалнята ѝ.

— Ммм... хубаво е, нали? — промърмори той и я привлече към себе си.

„Хубаво“ не беше най-точната дума, замаяно си помисли Емили. Прекрасно, опасно, подлудяващо, да...

— Мат — опита се отново да възрази тя.

Той я погледна и нежно я притисна. Чувственото докосване я накара да потръпне от възбуда и тя се помоли той да не е разбрал.

— О, Емили, не ме моли да те любя. Не, не мога, когато знам, че обичаш друг мъж.

Емили онемя. Да не го моли? Това я вбеси. Как смее той да допусне подобно нещо? Няма никакво намерение да го моли. Тя пое дълбоко дъх, после още веднъж, когато внезапно усети, как гърдите ѝ се притискат в стегнатите мускули на мъжа.

Тайно опита да се отмести, но не успя и изрече почти без дъх:

— Мат, не ме притискай така силно. Знам, че искаш да ми помогнеш, но... Мат...

— Само се отпусни и опитай да заспиш — отвърна той. — Утре ще се почувстваш по-добре.

По-добре? Той наистина ли не разбираше какво ѝ причинява? Единственият начин да се почувства по-добре беше да спре да диша.

Тя потръпна. Вече знаеше, че го обича, но какво от това? Той изобщо не беше влюбен в нея. И сега, когато тя го желаше така силно, за него вече нямаше значение.

Каква ирония на съдбата.

Лежеше гола до него, тръпнеше от желание той да се събуди и... А той просто заспа.

Само дето всеки път, щом опиташе да се премести встрани от него, Мат също се размърдваше в съня си и приближаваше до нея. А когато тя се помъчи да стане, едната му ръка се плъзна около тялото ѝ и не я пусна. Имаше някакво странно удоволствие да лежи, притисната до тялото му, да усеща топлината му, да чува ритъма на сърцето му.

Когато усети, че тя най-после е заспала, Мат отвори очи и се замисли дали планът му бе достатъчно добър, дали не изтормози всъщност себе си, опитвайки се да принуди Емили да му признае, че го обича.

Емили се събуди доста по-късно от обикновено. Позна по слънцето, което се бе вдигнало високо в небето и осветяваше под странен ъгъл стаята ѝ. Бе спала дълбоко и спокойно. Протегна се лениво, изведнъж си спомни и замръзна.

— Ммм, чудех се кога ли ще се събудиш, сънливке — промърмори тихо в ухото ѝ Мат. После започна нежно да я гали и тя изведнъж се разсъни напълно.

— Мат — възрази тя и за втори път се смрази, когато вратата се отвори и вътре надникна Грейси с поднос с две чашки кафе.

— Добре, че чичо Джон не се върна, нали? — подразни ги тя.

Емили се изчерви от главата до петите. Разбра какво си мисли сестра ѝ. А тъкмо се канеше тази сутрин да ѝ обясни недоразумението.

— Ние с Травис излизаме. Ще се върнем чак за вечеря. Искаш ли нещо от Оксфорд, Еми?

Емили искаше единствено да я помоли да остане. Имаше нужда да ѝ разкрие истината. Но Грейси бързо си тръгна, а нямаше как да скочи от леглото и гола да я последва.

Изражението ѝ я издаваше, но Мат реши да изчака още малко.

Остава един-единствен изход, помисли си Емили. Да каже истината на Мат. Но как да му признае, че го обича? Това си беше нейната тайна. Поне да му каже, че е излъгала за Травис. И да му обясни защо.

Тя пое дълбоко дъх и бързо започна:

— Мат, трябва да ти кажа нещо.

Емили смело вдигна поглед. Мъжът не сваляше очи от нея. Наболата през нощта брада потъмняваше лицето му. Прииска ѝ се да протегне ръка и... да го докосне.

Трепереше при мисълта как да сложи край на този фарс с годежа. Скоро чичо Джон щеше да се върне. Сега бе единствената възможност да поговори с Мат.

Тя отново въздъхна и усети, че Мат хвана ръцете ѝ под завивката. После събра смелост и изрече:

— Мат, аз те излъгах. Никога не съм била сгодена нито за Травис, нито за когото и да било.

Тя се приготви да посрещне гнева му, но за нейна огромна изненада, той само стисна ръката ѝ и тихо каза:

— Знам.

— Знаеш?!

Обзета от гняв, Емили се дръпна от него и опита да седне, но в миг осъзна, че е гола.

После се зачуди как така бързо се изпари гневът ѝ. Но можеше ли да се сърдиш на някого, докато си все още в прегръдката му? Очите на Мат я изгаряха. Единственото, за което копнееше Емили, бе да се наведе и да целуне устните му.

— Но откъде знаеш? — немощно попита тя. После изведнъж се сети. — Защо тогава се преструваше, че сме сгодени? Аз...

— Първо да чуя твоето обяснение — тихо, но твърдо я прекъсна Мат.

Нейното обяснение. Емили несигурно го погледна.

— Хайде, Емили — настоя той. — Първо ти ми кажи защо излъга, че си сгодена за Травис?

— Ами... заради изненадата, когато те видях тук. — Гласът ѝ трепереше. — Мислех, че...

— Ще ме спреш, като измислиш някакъв годеник?

— Не... не...

— Щом не е това причината, тогава защо скалъпи тази история с годежа?

Истината, която напираше на устните ѝ, изглеждаше толкова обидна, че Емили не смееше да я изрече. Тогава, когато не познаваше Мат, всичко си беше на мястото. Тя бе убедена, че и той като Джери иска само едно. Сега вече знаеше какъв човек е Мат... Тежко преглътна и отново се помоли всичко това да се окаже само сън и, когато се събуди, да се намери... Къде? Някъде, където Мат не съществува ли? Не, разбира се, че не. Та тя го обичаше...

— Защо, Емили? — нетърпеливо настоя Мат.

— Мислех, че ще ме принудиш... Мислех, че искаш само... — Боже, колко ѝ беше трудно да го изрече... — Тогава още не те познавах, Мат, вярвах, че след онази нощ ще искаш да ти бъда само сексуална партньорка.

— Господи, как е възможно! Нищо ли не означаваше за теб нашата нощ? — Той не успя да продължи. Емили се почувства още по-

виновна.

— Извинявай. Сгреших. Но ти ми каза, че искаш...

— Искам теб! Да, но никога по този циничен начин, както го описваш. О, Емили, такова ли е отношението ти към мъжете, или го проявяваш единствено към мен?

Тя гръсна глава.

— Не, не и към теб! Напротив! Но първия път, когато се срещнахме, ти ми даде да разбера, че мнението ти за жените съвсем не е добро. Аз нямам достатъчно опит с мъжете, Мат. Влюбих се в университета, мислех, че и Джери ме обича, но той само ме използваше. Той ме накара да вярвам, че сексът за мъжете няма нищо общо с чувствата.

— За някои мъже — поправи я Мат. — Както и за някои жени. Джоли, моята годеница, беше такава.

— Сигурно ти е причинила много болка — пошепна Емили.

— Да, а аз като глупак си обещах да не допускам повече да бъда нараняван. И никога да не се влюбвам отново.

Сърцето ѝ лудо подскочи.

— Мат, искам...

„Да се облека“ — щеше да каже тя, но той я спря и тихо промърмори:

— Ммм... и аз. Тази нощ щях да се побъркам. Да спя до теб, да те желая, да имам всички онези спомени... Слушай, Емили, трябва да се разберем веднъж завинаги. Няма да те оставя да ме използваш повече.

— Но, Мат... — Тя изумено се втренчи в него.

— Говоря съвсем сериозно — прекъсна я мъжът. — Без значение колко силно те желая и как ме подлудява мисълта, че съм първият мъж в живота ти, независимо че искам да бъда и единственият, няма да позволя да ме използваш за удовлетворяване на сексуалните си нужди, ако не си готова да се обвържеш с мен емоционално и законно.

Емили не можеше да повярва на ушите си.

— Мат... — замаяно прошепна тя.

— Изморих се от тази игра, Емили. Кажи ми дали и ти изпитваш същите чувства... Кажи ми, че ме обичаш.

Тя потръпна и затърси очите му.

— Емили, моля те! Не издържам повече. Ще ме подлудиш. Всички тези седмици бях така близо до теб, убеден, че обичаш друг. Идеше ми да го убия, задето не се грижи за теб, задето не те обича достатъчно силно... Не разбирах защо ти трябваше да се любиш с мен. Не знаех кого да мразя повече — него ли, защото има твоята любов, теб ли, защото обичаш него, или себе си, задето съм влюбен в жена, която не мога да притежавам. Когато се запознах с Грейси и Травис и разбрах истината, реших, че трябва да те накажа, задето ме накара да изтърпя целия този ад. Трябваше да те науча да ме пожелаеш не само с тялото си, но и емоционално, но не мога повече. Още миг тук в леглото с теб и всичко ще отиде по дяволите. Но не искам да се любя с теб, докато не ми кажеш, че и ти ме обичаш така, както и аз теб. Бъди честна, Емили. Заради двама ни. Или ме обичаш, или не.

Гърлото ѝ бе пресъхнало. Не можеше да продума, задавена от чувства. Успя само да склони глава на рамото му и леко да го целуне по врата, първо нежно, после все по-страстно и с копнеж.

— Престани, магьоснице — простена той и плъзна пръсти в косата ѝ. — Няма да се откажа. Не мога да се любя с теб, докато не чуя, че ме обичаш.

— О, Мат, нали знаеш, че те обичам. Хиляди пъти съм се издавала. Всеки миг, когато съм с теб. Не знам как се случи, но още в онази нощ...

— ... се влюбихме един в друг — довърши вместо нея Мат. — Сетивата и телата ни се оказаха по-мъдри от разума, Емили. Само че и двамата трудно преодоляхме бариерата на ужасните си спомени от миналото, отричахме истинските си чувства, щяхме да разрушим тази любов. Ние се обичаме, Емили. И аз искам нашата любов да продължи вечно. Искам да се ожения за теб, да ми родиш деца, да споделим живота си. Нищо друго няма да ми бъде достатъчно.

— На мен също, Мат. Седмици наред се надявах...

— Аз те търсих, Емили. Опитах да проследя колата ти, но нали ми беше дала другото си име. Не бях се отказал, обаче. Смятах да се установя тук и после да подновя търсенето, да преброя всяко местенце наоколо и да разбера къде си. Така или иначе, щях да те намеря. Но съдбата се намеси. Явно не е имала високо мнение и за двама ни, нали?

Той обхвана лицето ѝ, нежно я целуна, но изведнъж се дръпна, въпреки лекия ѝ протест.

— Не, любов моя, не можем да се любим сега — прошепна той. — Имахме късмет първия път, нека не предизвикваме съдбата. И това ще стане скоро. Ще се оженим през юни, а мисля, че и чичо ти ще бъде доволен да ни продаде това място, а той да се премести по-близо до университета.

— Но той може и да остане. Има достатъчно място.

— О, не. Съпругата ми няма да се превръща в робиня. Обичам този старец, но ме дразни начинът, по който понякога се отнася към теб. Знам отношението ти към домакинството, но смятам, че задълженията трябва да се поделят. А и ще ми се иска да отделяш повече време за мен. Пък и доста работа имаш още в градината — подразни я той.

Емили вече не слушаше. Твърде заета бе да се наслаждава на изкусителната близост на силното мъжко тяло, да открива отново магията на онази нощ, да се наслаждава на споделената си любов.

ЕПИЛОГ

— Емили, изглеждаш чудесно! Кога очакваш бебето?

— След около два месеца — отвърна тя и щастливо се усмихна на Мат, застанал до нея. Бе изминала близо година, откакто се бяха оженили, сега бе ред на Грейси и Травис.

Леля ѝ говореше нещо и питаше дали са се установили вече в Оксфорд, а Мат нашепваше в ухото ѝ:

— Не мислете, че не знам защо сте толкова доволна, госпожо Слейтър. Прекрасният товар, който носите, ви освободи от работата в градината, нали? Напълно ви разбирам.

Емили се усмихна и на свой ред го подразни:

— Да, но и ти доста се потруди за този товар, доколкото си спомням.

— Ммм... Доктор Джейкъбс смята, че може да са близнаци.

— Сигурен е. Защо, нещо против ли имаш?

— Не, щом ти си доволна.

— Единственото, за което се ядосвам, е, че загубихме толкова много време, за да открием любовта си.

— А чия бе вината?

В другия ъгъл на стаята Грейси се усмихна и побутна Травис.

— Само погледни сестра ми и Мат! А уж ние сме младоженците.

Без да забелязват, че са център на внимание, Емили и Мат се прегърнаха и размениха изпълнена с любов целувка, забравили за целия свят.

Издание:

Пени Джордан. Срещу вятъра

Американска. Първо издание

ИК „Арлекин-България“, София, 1995

Редактор: Ирина Димитрова

ISBN: 954-11-0388-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.